

GRÈCIA NO S'ATURA PÀGINA 19

Les mobilitzacions arran de l'assassinat d'Alexandros Grigoropoulos el desembre passat no s'han aturat malgrat el silenci dels mitjans de comunicació. Entre 15.000 i 20.000 persones es van tornar a manifestar a Atenes el dissabte 10 de gener.

FOTÒGRAF AGREDIT PÀGINA 21

El fotògraf de la DIRECTA Albert Garcia durà als tribunals l'agressió i les amenaces que va patir el 20 de desembre al vespre mentre treballava per retratar els avalots que hi va haver a Barcelona durant les protestes de suport a la revolta grega.

MARINO CALVA PÀGINA 28

Marino Calva és un activista pels drets humans i mediambientals i un expert en les eines de coerció que utilitzen les indústries petrolieres contra els pobles indígenes. Enginyers sense Fronteres el va convidar a Barcelona.

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

d N122

14 de gener de 2009

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

El Ministeri cessa els responsables de l'operació antiterrorista del Raval

AIXÍ ESTÀ EL PATÍ · PÀGINA 12

La decisió del govern espanyol s'ha mantingut en secret des del juny

ALBERT GARCIA

Famílies i amics d'en David Sánchez s'han querrelat per prevaricació contra la jutgessa que pretén empresonar el veí de Vilafranca del Penedès

Famílies afectades denuncien l'actuació de la DGAIA

AIXÍ ESTÀ EL PATÍ · PÀGINA 16

Un alt directiu de la patronal vol construir a Collserola

AIXÍ ESTÀ EL PATÍ · PÀGINA 9

El model de consum als supermercats produeix efectes nocius

DE DALT A BAIX · PÀGINES 3 A 5

Objectiu: evitar l'empresonament d'en David

AIXÍ ESTÀ EL PATÍ · PÀGINA 11

Marea humana per Palestina

AIXÍ ESTÀ EL PATÍ · PÀGINA 10

Ens hem de remuntar a les marxes contra la invasió d'Irak o a les de la plataforma pel Dret de Decidir per trobar una convocatòria tan massiva als carrers de Barcelona. Durant dues

llargues hores la protesta va ocupar la totalitat del seu recorregut, entre la plaça Universitat i la plaça de Sant Jaume. El manifest unitari, que es va haver de llegir quatre vegades, fa una crida al boicot, les desinversions i les sancions contra el govern d'Israel.

ALBERT GARCIA

70è aniversari de l'entrada de les tropes franquistes a Barcelona

EXPRESSIONS · PÀGINA 22

. EDITORIAL

‘Supermercadisme’, qüestió de preus

Sovint no som conscients del que significa un fet tan quotidià com anar a comprar al supermercat. El sector de la distribució comercial ha sofert una gran transformació els darrers trenta anys. Un grup reduït de corporacions multinacionals -líderes per Wal-Mart i Carrefour- han monopolitzat el sector i han acumulat un poder a enorme les seves mans. El costum de comprar als supermercats o hipermercats cada cop està més estès entre la població de tots els països occidentals. Les campanyes de publicitat massives i, sobretot, els preus baixos són les claus d'aquest èxit. Però, hauríem de preguntar-nos si aquests preus realment són tan baixos.

Si són baixos és perquè les multinacionals de la distribució comercial han acaparat gairebé tota la quota de mercat i els proveïdors no tenen més remei que acceptar les condicions draconianes que aquestes els imposen per comprar els seus productes. Per descomptat, la pressió passa dels

proveïdors als treballadors, que acaben vivint en situació de semiesclavatge. La immensa majoria de proveïdors d'aquestes corporacions (agricultors, fàbriques, etc.) són de països del sud, indrets on les multinacionals troben més facilitats a l'hora d'imposar les seves condicions, explotar els treballadors, contaminar el medi ambient i saquejar els recursos naturals. El preu que paguen és tan ínfim que, tot i la crisi energètica, els surt a compte pagar el transport dels productes del sud productor cap al nord consumidor i encara continuen essent *barats*.

D'aquesta manera, posen en perill el sistema agrari mundial, la sobirania alimentària i també la salut del consumidor... I encara hi ha més. També paguem el preu de la precarització laboral als supermercats, el de la contaminació pel transport i el de la destrucció del petit comerç i l'economia local. Així doncs, la factura puja més del que ens anuncien els *chiquiprecios*. Volem pagar aquest preu?

. PENSEM, DONCS EXISTIM

La invitació grega a la insurrecció social

Francesc Monbrau
directa@setmanaridirecta.info

Ningú no l'ha rebut en format paper. Tampoc no ha circulat via correu electrònic ni s'ha difós pels telèfons mòbils. Però s'ha deixat veure, entre les línies dels comunicats que han emès les assemblees d'estudiants, desprenent-se de les columnes de fum generades pels cotxes en flames. Ha reverberat en els crits llençats a l'aire per milers de persones a les múltiples demostracions de força i unitat. S'ha colat entre les ones d'emissions multitudinàries durant l'ocupació de mitjans de comunicació. També s'ha després de paguem el preu de la precarització laboral als supermercats, el de la contaminació pel transport i el de la destrucció del petit comerç i l'economia local. Així doncs, la factura puja més del que ens anuncien els *chiquiprecios*. Volem pagar aquest preu?

Així m'agrada entendre-ho. I amb un "sí, nosaltres també podem" és com m'agradaria respondre. Però no estem preparades, mal ens pesi. Caldrà trobar una data a l'agenda i treballar molt dur.

Hi ha qui titlla la "revolta del desembrer" de mancada d'objectius i de solidesa, d'inexistència d'un programa concret. Molt bé. Em pregunto si 7.000 presos en vaga de fam no són solidesa. Si no és solidesa la crida a la vaga general. Si les manifestacions espontànies de milers de persones no són solidesa. Si el rebuig a les "convocatòries dirigides" per partits i sindicats no és solidesa. Si el fet d'abandonar les ocupacions amb la finalitat d'entrar en contacte amb tothom, no és una decisió madura i un símptoma de solidesa... No ho és?

A moltes, ens envolta una barreja d'enveja, il·lusió i pessimisme durant les darreres setmanes, però cal tocar de peus a terra. La fúria

grega no surt del no res. A Grècia, és un fet que la gent pensi que el jovent donarà la cara en situacions de desigualtat, d'abús. La història més recent encara s'encarrega de recordar que no es juga amb la joventut. Que cal parar les orelles quan parlen. I no em refereixo només als fets de 1973, quan els estudiants i el jovent van plantar cara al feixisme, sinó també al rebuig davant les ofensives de l'Estat de privatització del sistema educatiu durant el 1991 i 1995. És una qüestió de tradició política i lluita social, d'intercanvi d'experiències, de relleu generacional. Sento enveja, clar que sí. Per què no dir-ho? Enveja! Enveja de llegir que, pel 30% del jovent, aquesta ha estat la seva primera experiència revolucionària al carrer. Això marca la tradició de lluita i crea compromís social, segur.

Mentrestant, aquí ens toca acceptar la invitació, continuar treballant des de la base per sortir del gueto i buscar una data a l'agenda.

. COM S'HA FET

Aquesta setmana hi ha hagut canvis importants al col·lectiu humà de la DIRECTA. El Jesús, que va ser un dels fundadors del setmanari i que hi ha fet pràcticament totes les feines que hi ha (redacció, maquetació, distribució, edició, 2a edició, administració, subscripcions, vendes, publicitat, etc.) deixa les tasques de subscripcions i gestió de vendes -que és el que estava fent darrerament- i es quedarà fent la segona edició. Després de tants anys dedicat en cos i ànima al setmanari, fer només l'edició serà com un joc de nens per ell. Des de la DIRECTA volem donar-li les gràcies i, sobretot, felicitar-lo per tota la feina que ha fet durant aquests anys, que ha estat moltíssima i molt bona.

I, per substituir-lo, incorporem la Nora, que a partir d'aquesta setmana portarà la gestió de les subscripcions i les vendes. Aprofitem per donar-li la benvinguda a les tasques de gestió, no pas al col·lectiu, on ja fa temps que col·labora com a redactora.

Fe d'errades:

La il·lustració de l'article de Ramon Piqué de la setmana passada, signada per Ramon Piqué, en realitat era d'Anthony Garner.

. EL RACÓ IL·LUISTRAT

PACO GARABATO

1. Perillós terrorista eliminat quirúrgicament.
2. Dany col·lateral.
3. Membre de la força de pau d'Israel, una nació moderna, lres a veure amb els fonamentalistes musulmans de Hamàs, civilitzada, respectuosa amb els drets humans, sense polítics corruptes, etc...

Qui Som

REDACCIÓ De dalt a baix Manel Ros Impressions Laia Alsina i Lèlia Becana Així està el pati Jesús Rodríguez i Sergi Picazo Roda el món Laia Gordi i Gabriel Villanueva Observatori dels mitjans Enric Borràs i Abelló Expressions Gemma Garcia, Roger Palà i Estel Barbé Serra La graella Lluc Salellas La indirecta Oriol Andrés	COMPAGINACIÓ Roger Costa CORRECCIÓ I EDICIÓ Col·lectiu l'asterisc PUBLICITAT Tània Miró DISTRIBUCIÓ Xavi Camós SUBSCRIPCIONS I VENDES Nora Miralles ADMINISTRACIÓ Jordi Raymond DIFUSIÓ Blai Lindström
FOTOGRAFIA Albert Garcia i Eloy de Mateo	
IL·LUISTRACIÓ Jordi Borràs i Xavier Blasco Piñol	

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDA: bergueda@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: granollers@setmanaridirecta.info

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)

Dipòsit Legal: GI-1528-2005

C. Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902

L'Hospitalet de Llobregat

www.setmanaridirecta.info

directa@setmanaridirecta.info

Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de la Directa:
 redaccio@setmanaridirecta.info
 fotografiadirecta@gmail.com
 il·lustracio@gmail.com
 subscripcio@setmanaridirecta.info
 distribucio@setmanaridirecta.info
 publicitat@setmanaridirecta.info

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

- RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciat.
- NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
- SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra.

- Algunes d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o altre limitació reconeguda per llei no queda afectat per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonCommercial. Per a veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

, de dalt a baix

> Les multinacionals de la gran distribució -Wall-Mart, Carrefour o El Corte Inglés, entre d'altres- han crescut enormement i estan acaparant la cadena productiva i comercial dels aliments i altres productes. Se les anomena multinacionals de la Gran Distribució Alimentària (GDA). Aquests gegants s'han convertit en actors de primer ordre de l'economia mundial, han fet canviar les formes de consum i han generat moltes conseqüències que afecten el conjunt de la població.

MÓN · EL GRAN PODER DE LES CADENES PER COMPRAR ELS PERMET ESTABLIR CONDICIONS ABUSIVES EN TOTA LA CADENA PRODUCTIVA

La gran distribució monopolitza el consum i precaritzava la producció

El Corte Inglés, Carrefour, Eroski i Mercadona dominen el sector a l'Estat espanyol

Roger Costa
redaccio@setmanaridirecta.info

Les multinacionals de la distribució comercial minorista -és a dir, els supermercats i els hipermercats- han crescut molt durant els darrers trenta anys, en grandària i en influència econòmica, social i política. S'han convertit en actors de primer ordre de l'economia mundial i en uns dels màxims promotors de la globalització. Les fusions i hiperfusions del sector l'uniformen fins a tal punt que es calcula que, en un futur proper, acabarà en mans de deu corporacions. Aquests gegants han promogut la concentració de compres i l'oligopol, és a dir, la verticalització, centralització i extensió planetària de la producció d'aliments i altres productes. D'altra banda, el seu poder de compra i el seu control sobre tota la cadena productiva i comercial els permet establir condicions comercials favorables en totes les fases de la cadena. Així, Wal-Mart és la primera empresa de Gran Distribució Alimentària (GDA) a escala mundial, Carrefour és la segona. En l'àmbit estatal -a part de Carrefour- els capdavanters són El Corte Inglés, Eroski i Mercadona.

S'han convertit en actors de primer ordre de l'economia mundial i en uns dels màxims promotors de la globalització

Les claus de l'èxit d'aquestes multinacionals són la superfície dels seus establiments, més gran i funcional; el seu poder de compra, que els permet oferir preus més baixos i gaudir de terminis de pagament més amplis; la inversió de capital, que sol acabar esdevenint la principal font de beneficis, i l'obtenció d'informació per conèixer la demanda. De cara a la persona consumidora, això es tradueix en uns preus baixos, una llista extensa d'articles, facilitat d'accés motoritzat, un horari ampli i un ambient agradable. Però els diferents col·lectius que lluiten per la sobirania alimentària i el comerç just -com la campanya Supermercats, no gràcies! (veure DIRECTA núm. 71)- denuncien que aquest món feliç amaga horrors a la rebotiga.

Al futur centre comercial Les Arenes, a la plaça Espanya de Barcelona, està previst que s'hi instal·li un Mercadona

Súpers, hípers i 'discounts'

Hi ha diversos tipus d'establiments. Primer, tenim el supermercat, que se situa dins de la ciutat i té entre 400 i 500 metres quadrats: són els Caprabo, Eroski, Condis, etc. En segon lloc, hi ha el supermercat de descompte (o *discount*) que és un supermercat amb un assortit de productes limitat i ajustat a la marca del distribuïdor i que, principalment, basa la seva estratègia en la reducció de costos, com l'exposició del producte amb els propis palets de transport: són els Lidl, Dia, Aldi, etc. Després trobem l'hipermercat, que se situa als afores de les ciutats i té una superfície superior als 2.500 metres quadrats: són els Carrefour, Intermarché, etc. I, finalment, hi ha els majoristes, com Makro o Cash&Carry.

La forma que creix més és la del gran supermercat. Per exemple, Mer-

cadona -que es basa en aquest tipus d'establiments- és l'empresa que s'ha extès més durant els darrers deu anys a l'Estat espanyol. Segons l'informe *La gran distribució: supermercados, hipermercados y cadenas de descuento* (Còrdova, 2006), les es-

El seu objectiu principal és abaratir costos per ser més competitives

tratègies de creixement d'aquestes corporacions es basen en la penetració al mercat, és a dir, l'obertura de nous súpers o hípers; l'expansió internacional, arribar a altres països; la integració vertical, és a dir, fer-se

càrrec de les feines de majorista i de productor per intentar controlar tota la cadena, i la diversificació, o sigui, oferir més productes a les seves botigues. El seu objectiu principal és abaratir els costos per ser més competitives. Una manera d'aconseguir-ho és aprofitant la llarga i complicada cadena comercial dels productes. Una altra estratègia és la de les marques blanques, que tenen menys cost, sobretot de distribució i de màrqueting.

Concentració de poder

Com totes les multinacionals, aquestes empreses són propietat dels seus milers d'accionistes, però -també com a totes les multinacionals- hi ha uns accionistes majoritaris, que són els que designen els directius. Així, més del 40% de les accions de Wal-Mart pertanyen la família Wal-

ton, la fundadora del gegant, mentre la família Halley posseeix més del 10% de les accions de Carrefour. L'única que no té oferta d'accions al públic és El Corte Inglés, una de les companyies més fosques del sector.

Aquestes multinacionals exerceixen una influència econòmica enorme. Compren companyies i cadenes arreu del món i les adapten al seu funcionament. També fan valer la influència política als organismes internacionals mitjançant el seu poder econòmic. La seva estratègia principal és el finançament de partits polítics per, després, fer servir aquesta influència per obtenir mesures liberalitzadores. Una altra forma característica de pressió són els *lobbyists*. Cal recordar que, a la UE, hi ha una mitjana de cinc *lobbyistes* per parla-

Compren companyies i cadenes arreu del món i les adapten al seu funcionament

mentari. Alguns *lobbyists* del sector són: la Retail Industry Leaders Association (RILA) i l'European Retail Round Table (ERRT) -a nivell internacional- i l'Asociación Nacional de Grandes Empresas de la Distribución (ANGED) i l'Asociación Española de Distribuidores, Autoservicios y Supermercados (ASEDA) -a l'Estat espanyol.

Rentat de cara

Finalment, el fet que cada cop rebin més denúncies en els àmbits laboral, mediambiental i social, fa que aquestes corporacions treballin amb el màrqueting social per fer publicitat de les seves bones obres. En la seva estratègia hi ha la creació de fundacions -com la Wal-Mart Foundation o la Fundación Solidaridad Carrefour-, el treball amb grans ONG -Carrefour amb la WWF o Eroski amb Creu Roja i Intermón-, la participació en iniciatives d'administracions públiques, el finançament d'activitats -com grans esdeveniments esportius o culturals- i la col·locació d'alguns productes de comerç just als seus supermercats. La majoria de vegades, però, aquestes bones obres queden en simples mesures de màrqueting, segons denuncia el llibre *Supermercados, no gràcies!*, de Xavier Montagu i Esther Vivas.

Dels grans magatzems als hipermercats

El primer gran magatzem de l'història el va obrir Aristide Boucicaud l'any 1852 a París i es va dir Bon Marché. La primera cadena de magatzems la va obrir Félix Potin l'any 1860, també a França. Un primer salt endavant es va produir l'any 1915 als EUA amb el Cash&Carry de Clarence Saunders, que l'any 1920 ja tenia 2.600 establiments. Tanmateix la primera gran superfície comercial data de l'any 1963, quan les fami-

lies Defforey, Badin i Fournier van obrir una superfície de venda a Saint Geneviève des Bois -a la perifèria sud de París- que tenia 2.500 metres quadrats. Aquest és el model que s'ha acabat imposant, tot i que al principi els bancs no el volien finançar i els EUA no el volien aplicar. A l'Estat espanyol, el primer hipermercat es va obrir el desembre de 1973 al Prat de Llobregat. Tenia 11.000 metres quadrats, es deia Híper i majoritària-

ment era propietat de Carrefour. En tan sols 40 anys, aquest sector ha tingut una evolució vertiginosa. Als anys vuitanta i noranta, hi va haver una reestructuració profunda de la distribució comercial als països industrialitzats i es va consolidar un grup reduït de multinacionals que impulsen les noves formes de consum: hipermercats, centres comercials, franquícies i establiments de descompte.

Així doncs, s'etiqueten com a productes *Made in UK* o *Made in Spain*, tot i que s'han manufacturat a Guatemala o a Bangladesh. Per exemple, el 50% dels productes tèxtils que ven Wal-Mart estan fets a les *maquiles*.

Minant l'economia local

La implantació de les grans superfícies fa que els comerços tradicionals hagin de tancar i que les consumidores tinguin menys opcions. L'any 1998, l'Estat espanyol comptava amb 95 mil petits comerços, el 2004 aquests s'havien reduït a 25 mil (*Illacrua* núm. 156). A més, a diferència dels comerços tradicionals, les multinacionals fan servir menys treballadors, menys especialitzats i més tecnologia. Així, al final, es redueix el treball local per un mateix volum de vendes, ja que les multinacionals ocupen una quarta part del personal que ocupen els comerços tradicionals. Es calcula que, per cada nou treballador contractat a un supermercat, se'n resten cinc als negocis tradicionals i els autoserveis.

Segons un estudi de l'Institute for Local Self-Reliance (EUA), de cada 100 euros que gastem al supermercat, només catorze repercuteixen sobre l'economia local. En canvi, dels diners que gastem en un petit comerç, en repercuteixen 45, ja que el

petit comerciant necessita dels altres petits comerciants per proveir-se. Un exemple clarificador és el de Wal-Mart. El gegant es va instal·lar a Iowa mitjans dels 80 i, en vint anys, la meitat dels magatzems de l'Estat, el 45% de ferreteries i el 70% de sastres han tancat.

Al Regne Unit, la distància recorreguda per anar a comprar va augmentar un 60% entre 1975 i 1990

La petja ecològica

Dels impactes ambientals que produeixen les multinacionals de la Gran Distribució Alimentària, un dels principals és el del transport, ja que la majoria de productes vénen de lluny. Es calcula que, actualment, la major part dels aliments viatgen entre 2.500 i 4.000 quilòmetres abans de ser consumits, un 25% més que el 1980 (*Viento Sur* núm. 94). S'expulsen milers de tones de diòxid de car-

boni i altres gasos d'efecte hivernacle a l'atmosfera. Un altre impacte és el que es dona als llocs d'origen dels aliments, on es practica la desforestació per ampliar les plantacions. Això implica la pèrdua de la biodiversitat, la pèrdua de fertilitat per erosió de la terra i la contaminació de les aigües per pesticides i herbicides. Un altre aspecte és el fet que les superfícies comercials se situen als afores de les ciutats. Això fa que la gent hi hagi d'anar amb cotxe i, per tant, contamiï encara més. Al Regne Unit, la distància recorreguda per anar a comprar va augmentar un 60% entre 1975 i 1990. També hi ha la qüestió del sobreempaquetament de molts productes envasats que malbaraten molt petroli per fer els plàstics i generen molta brossa. I, finalment, els transgènics. Moltes companyies comercialitzen productes que utilitzen transgènics. L'ús dels transgènics fa que els productors quedin subordinats a les transnacionals propietàries de les llavors. A més, hi ha la qüestió del risc que poden suposar per la salut humana i el medi ambient i la pèrdua de la biodiversitat.

En fi, comprar a les grans superfícies ens surt barat a curt termini, però molt car a la llarga.

OPINIÓ

Alternatives i acció política

XAVIER BLASCO PIÑOL

Esther Vivas
Xarxa de Consum Solidari

El model de consum és del tot insostenible.

Però el canvi individual no és suficient si no va acompanyat d'una acció política col·lectiva basada en la construcció de solidaritats entre el camp i la ciutat i en l'establiment d'aliances entre diferents sectors socials afectats per la globalització capitalista. Un canvi de paradigma en la producció, la distribució i el consum d'aliments només serà possible en un marc més ampli de transformació política, econòmica i social. I la creació d'aliances entre els sectors oprimits: camperols, treballadors, dones, immigrants, joves... és una condició indispensable per avançar en aquesta direcció.

Davant el monopoli de la gran distribució, hem d'exigir regulació i transparència en tota la cadena de comercialització d'un producte amb l'objectiu de saber què mengem, com s'ha produït i quin preu s'ha pagat en origen i al destí. La gran distribució té efectes molt negatius en diferents sectors, per aquest motiu hem de plantejar alternatives al lloc de comprar: anar al mercat local, formar part de cooperatives de consum agroecològic, apostar per circuits curts de comercialització... Cal avançar cap a un consum conscient i responsable, ja que l'ac-

+ INFO

- CAMPANYA SUPERMERCATS, NO GRÀCIES! Iniciativa promoguda per la Plataforma Rural, el sindicat agrari COAG, la campanya No et mengis el món i Ecologistes en Acció, entre d'altres, per denunciar els impactes de la distribució moderna i plantejar alternatives com la defensa de la sobirania alimentària. <http://supermercatsnogracias.wordpress.com/>
- PLATAFORMA RURAL. Aliança entre organitzacions del camp i la ciutat en defensa d'un món rural viu. Un dels seus eixos de treball és la denúncia de l'impacte de la gran distribució comercial. www.nodo50.org/plataformarural
- Supermercados, no gracias (Icaria editorial, 2008), coordinat per Xavier Montagut i Esther Vivas.
- XARXA DE CONSUM SOLIDARI. www.xarxaconsum.net
- Espai per la reivindicació del deute ecològic i la lluita per la sobirania alimentària. www.noetmengiselmon.org
- ESPACIO POR UN COMERCIO JUSTO. www.espaciocomerciojusto.org
- CAMPANYA CONSUME HASTA MORIR. www.consumehastamorir.org
- La gran distribució: supermercados, hipermercados y cadenas de descuento. IDEAS. Còrdova, 2006.
- WAL-MART WATCH. www.walmartwatch.com
- CLEAN CLOTHES CAMPAIGN. Coordinat a l'Estat espanyol per la federació SETEM. www.robaneta.org

pesa mitjana del sector en personal és del 10 al 35% de les vendes, per Aldi és del 2,5%.

La companyia ha rebut diverses denúncies a Bangla Desh, Malàisia, Indonèsia i l'Índia en relació amb la producció de gambes del Pacífic. Aldi destrueix manglars per convertir-los en criadors. Els que s'hi han oposat han estat arrestats, desallotjats, demandats i fins i tot torturats pels governs locals (Robin Wood Magazie, gener 1997).

EL CORTE INGLÉS

És la primera empresa del sector a l'Estat espanyol. Va ser fundada l'any 1934 per Ramón Areces, que tenia una sastreria al carrer Preciados de Madrid. Avui dia té 131 centres, 72 mil treballadors i empreses de viatges, d'informàtica, de finances, etc. És la segona empresa de l'Estat que gesta més en publicitat, després de Telefónica.

El Corte Inglés té diverses denúncies per acomiadament il·legal i control sobre la vida personal dels treballadors i treballadores. També s'han denunciat els sindicats creats per la pròpia empresa, FAGA i FE-TICO. Quan una persona firma el contracte amb El Corte Inglés, al cap de pocs dies, rep una carta per afiliar-se a un dels dos sindicats, amb una recomanació on s'indica que tot anirà millor si omple la fitxa. La cotització es fa a través de la nòmina, així l'empresa controla qui està afiliat i qui no ho està. A la sucursal del carrer Preciados de Madrid, hi ha un percentatge de sindicació estranyament elevat, del 95%. A Sevilla, un sindicalista va ser acomiadat per la seva activitat sindical. A Màlaga i també a Catalunya, es va denunciar la marginació de les dones en la promoció laboral interna. Finalment, la campanya Roba Neta del SETEM ha denunciat un dels seus principals proveïdors, Induyco, al Marroc. En aquesta fàbrica, les jornades són de dotze a setze hores, es treballa sense contracte i s'obliga a fer hores extres no retribuïdes (veure DIRECTA 76). S'han denunciat els problemes de salut dels treballadors i el fet que a les etiquetes no hi consti el país de fabricació.

EROSKI

El grup Eroski va néixer l'any 1969 arran de la integració de deu cooperatives de Biscaia i Guipúscoa, amb 88 treballadors. Actualment té 8.300 socis treballadors i 335.000 socis compradors, 81 hipermercats Eroski, 482 supermercats Eroski Center, 150 Eroski City, 20 Cash&Carry, 246 Eroski Viales, 45 Eroski gasolineres, 39 botigues d'esports Fórum, 197 perfumeries If, dues botigues d'oci Abac, cinc Food Service, 523 autoserveis Aliprox i altres franquícies. A l'Estat francès té tres hipermercats, divuit supermercats i disset Eroski gasolineres. A més, forma part de la Corporación Cooperativa Mondragón, que integra 264 empreses. Darrerament ha consolidat la seva posició amb l'absorció de Caprabo, que ha donat lloc a un gegant que competeix amb Mercadona i Carrefour per la segona posició del sector a l'Estat espanyol.

Al Centre Comercial Vallsur, de Valladolid, Eroski ha estat denunciat per negar-se a tenir representants sindi-

cals als seus centres. La CNT també ha fet denúncies per la manca de protecció dels treballadors no socis. A Cadis, se'l va denunciar per no voler negociar el conveni col·lectiu provincial de 2005. Mentre a Saragossa, Eroski va decidir imposar un conveni de manera unilateral, sense consensuar-lo amb els sindicats. Des de 1996, Eroski forma part de Intergroup Far East, una plataforma per les relacions comercials amb els països asiàtics. Amb seu a Hong Kong, aquest grup es dedica a l'adquisició centralitzada de productes no alimentaris. Caprabo també ha rebut denúncies. El desembre de 2007, els treballadors del centre logístic de l'empresa a l'Hospitalet de Llobregat van fer una campanya de boicot a Caprabo per denunciar les condicions laborals nefastes que patien (veure DIRECTA 71).

MERCADONA

MERCADONA

Fundada per Joan Roig l'any 1981 a València, Mercadona té 54.000 tre-

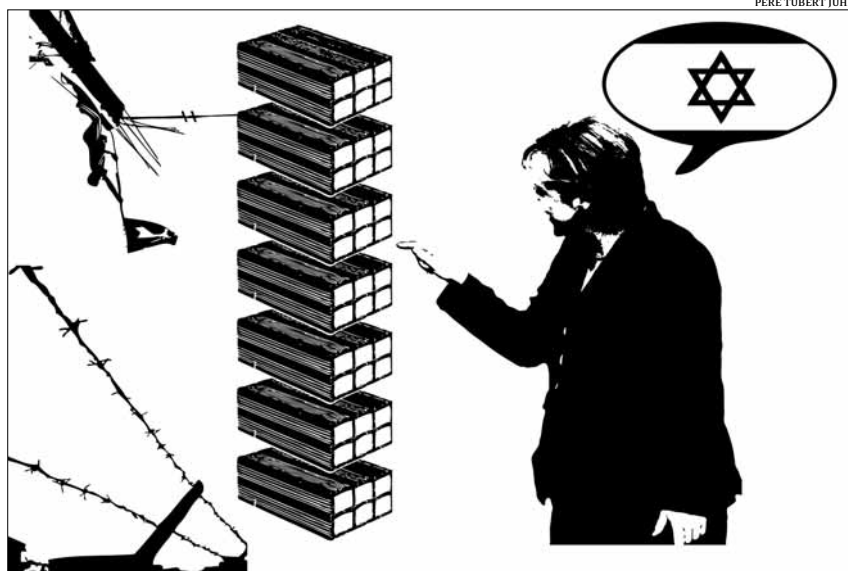
balladors i més de 1.000 supermercats a tot l'Estat espanyol. És la primera cadena de supermercats de l'Estat -on controla el 20% de la distribució d'aliments- i la 55a mundial del sector. D'altra banda, Joan Roig presideix l'equip de bàsquet de València, el Pamesa. El seu germà Fernando és el propietari de la fàbrica de rajoles Pamesa i president del Villareal C.F. i un altre germà, Francesc, va ser president i accionista majoritari del Valencia C.F. entre els anys 1994 i 1998.

Des de l'any 2004, el sindicat CNT ha destapat el conflicte laboral que hi ha a l'empresa, que ha estat condemnada dues vegades per assetjament laboral. Els treballadors i treballadores del Mercadona de Sant Sadurní d'Anoia van protagonitzar, entre els anys 2006 i 2007, la vaga indefinida més llarga de la història de Catalunya, un total de tretze mesos. El conflicte continua obert (veure DIRECTA 20, 28 i 44). D'altra banda, Mercadona ha aconseguit col·locar-se com la segona empresa distribuïdora de l'Estat espanyol que triga menys a pagar els seus proveïdors, una mitjana de 76,19 dies, davant els 77,46 de l'any 2007. En aquest trist rànquing, només la supera Hipercor, que pertany a El Corte Inglés.

, impressions

Doris Ensinger ·
opinio@setmanaridirecta.info

Merkel i els murs

No sabem perquè el pare d'Angela Merkel, un pastor protestant, se'n va anar de la part occidental d'Alemanya a l'oriental l'any 1954. Era bastant insòlit, ja que un any després de la revolta dels treballadors a Berlín est, el 17 de juny de 1953 -aixafada pels tancs soviètics-, ja hi havia un flux de milers de persones que fugien de les represàlies i de la persecució del règim comunista. Però l'Església, igual que durant el nacionalsocialisme, va saber arreglar-se amb el règim i el pastor en qüestió es va fer membre d'un

grup anomenat L'Església en el socialisme, gràcies al qual va poder gaudir de privilegis considerables.

Sabem que la construcció del mur, a partir del 13 d'agost de 1961, també va separar la família del pastor, però -a diferència de la gran majoria del poble alemany oriental- ell va poder viatjar a l'oest sense perdre els seus privilegis.

És insòlit, també, que la filla d'un pastor protestant ingressés a la FDJ -les Joventuts Comunistes, organització lleial al règim-, on no només va dur la camisa blava com a simple afiliada, sinó que va tenir un

càrrec que ella, Angela Merkel, ara acostuma a denominar amb l'eufemisme "encarregada de cultura". En realitat, era secretària d'Agitació i Propaganda (que sona molt pitjor).

És menys insòlit, llavors, que pogués estudiar física (el que ella volia), ja que no es coneix cap oposició o crítica al règim -almenys no fins just després de la caiguda d'aquest mur de la vergonya. L'intent de franquejar-lo per viure en llibertat va costar la vida a prop de 200 persones en 28 anys (menys, per tant, que els bombardeigs de l'aviació israeliana el primer dia de

l'anomenada *autodefensa*). Milers de persones van ser arrestades i empresonades durant anys i les seves biografies van ser destruïdes,

Algú que ha viscut gairebé 30 anys tancat entre murs hauria de ser més sensible quan se n'aixequen a d'altres indrets

ja que la *fugida de la República* va ser un dels delictes més greus d'aquell país. Ella, Angela Merkel, va forjar la seva carrera a l'ombra d'aquest mur. Aquest any, quan es commemora el vintè aniversari de la seva caiguda, segurament ens explicarà que també va influir en la seva vida.

Algú que ha viscut gairebé 30 anys tancat entre murs, amb les llibertats essencials suprimides, no hauria de ser més sensible quan se n'aixequen a d'altres indrets? La trista i recent història alemanya no extreu cap lliçó d'aquest capítol fosc. Quan esclata un conflicte al Pròxim Orient, la seva posició és clara: "No s'ha d'oblidar la causa i l'efecte de les lluites actuals. El terrorisme de Hamàs és inacceptable", va manifestar la cancellera al seu discurs de cap d'any. Exactament les mateixes paraules que quan va esclatar la guerra del Líban el 2006, quan la *causa* era Hezbol-

lah. Els murs al voltant de Cisjordània i Gaza no li mereixen cap menció, les condicions infrahumanes que viu la població civil des de fa dècades, tampoc. Per ella, la lliçó de la història alemanya recent és "la perenne responsabilitat davant de la història, protegir la seguretat d'Israel és part de la raó de l'Estat alemany". La lliçó dels crims terribles comesos pels alemanys amb la provocació de la Segona Guerra Mundial, que van arrasar tot Europa i van causar uns 55 milions de morts -sis milions de jueus inclosos-, hauria de ser, tanmateix, respectar els drets humans de tots al voltant del globus i ser mediador, no part, en un conflicte. És impossible posar remei a un injust amb un altre injust. Al primer article de la Constitució alemanya -*La dignitat de l'home és inviolable*- els redac-

Al primer article de la Constitució alemanya -'La dignitat de l'home és inviolable'- els redactors es van referir a tots

tors es van referir a tots, independentment de la seva religió, ètnia, pertinença política. I per això exigim: Enderroquem tots els murs! Tots, *frau* Merkel!

Xavier Díez · Historiador
opinio@setmanaridirecta.info

Els orígens de la bombolla

1985. El ministre socialista Miguel Boyer publica un decret llei que reforma la Llei d'arrendaments urbans, i que té com a principal efecte que els contractes de lloguer deixen d'ésser indefinits per passar a tenir un mínim de cinc anys. Al cap d'aquest període, els propietaris, d'acord amb el principi de llibertat econòmica, poden dictar el preu que considerin oportú. Aquesta mesura del socialisme neoliberal dinamitè el mercat. Si prenem com a referència aquesta data, i establim un índex 100 (en diners constants) al preu de l'habitatge a l'Estat, i d'acord amb les xifres públiques de la Reserva Federal, el 2005 arribava a 375, és a dir, s'havia gairebé quadruplicat el valor d'acord amb el poder adquisitiu real.

Boyer preparà la dinamita i encengué la metxa. La desregulació va deixar a la intempèrie milions d'inquilins. La veda oberta a preus astronòmics, l'avidesa insaciada de la propietat urbana, creixement en mans de *xiringuitos* financers i grups de capital-risc, violà el dret constitucional i impulsà les classes mitges a esdevenir propietàries, sovint en contra de la seva voluntat. No és casual que els banquers estiguin encantats amb els socialistes. De cop, disposaven de milions de persones a qui extorquir mitjançant unes hipotèques abusives, sobretot en els temps en què la Unió Monetària encara no podia penetrar en un mercat captiu. Els bancs van enriquir-se per l'endeutament hipotecari, mentre dirigien a

El govern lliurava captius i desarmats els ciutadans, els bancs prestaven diners a interessos elevats per habitatges venuts a preus abusius. La màfia no ho faria millor

l'ombra grups promotors o invertien en empreses constructores. El negoci era rodó. El govern lliurava captius i desarmats els ciutadans, els bancs prestaven diners a interessos elevats per habitatges venuts a preus abusius. La màfia no ho faria millor.

Si l'acció governamental era perversa, l'omissió esdevenia maquiavèlica. La pràctica absència d'habitatge protegit empenyia encara més els espanyols vers les urpes dels especuladors. En l'actualitat el lloguer públic a l'Estat representa l'1% respecte al 30% de la Unió Europea (35% Holanda, 30% Suècia, 24% Àustria, 20% Regne Unit, 17% França). La connivència estat-financers-constructors és més que evident. Qualsevol jutge hi veuria

una conspiració amb intencions criminals.

El desgavell actual, causant d'un retorn a més *dickensians*, amb origen en la bombolla immobiliària no ens ha de fer oblidar que aquesta no va aparèixer per generació espontània. Segons la creença popular, el neoliberalisme dilueix les responsabilitats. El BOE és la millor prova del delictes. Quan Ruiz Mateos féu un calbot a l'exministre aparellat amb la Preysler, molts dels qui perderen la llar ho van viure com acte de justícia moral. Ara és hora d'imposar justícia civil i penal. I deixar les coses on eren. La xifra és clara. Cal dividir, almenys per tres, i probablement per decret, els preus de ficció dels anuncis per paraules.

Carles Suárez · Estudiant expulsat de la UAB
opinio@setmanaridirecta.info

Trimestre a la bolonyesa

Durant el primer trimestre del curs actual (el darrer abans de l'aplicació dels nous plans d'estudi), el moviment estudiantil ha actuat de forma massiva i contundent. Inicià el curs de forma vacil·lant, amb poca agitació, amb uns nous plans d'estudi (NPE) aprovats amb poca -o nul·la- oposició, etc.

Però el moviment estudiantil estava fort gràcies a les mobilitzacions del segon semestre del curs passat i al fet d'haver blindat l'oposició estudiantil a la conversió de les llicenciatures en graus. Una prova d'això són els resultats de les consultes no vinculants sobre la implementació del procés de Bolonya que s'han dut a terme arreu dels Països Catalans. A la UAB, a més, la ressaca del nou curs arribava amb un contenciós administratiu obert contra l'aprovació d'uns plans d'estudi (de Lletres) i 31 expedients disciplinaris contra 33 alumnes.

S'ha traslladat el debat de la reforma universitària al conjunt de la societat, gràcies a la vinculació amb d'altres moviments i col·lectius socials i laborals

Si bé el 13 de novembre va servir per encendre els motors, va ser el 17 de novembre a la UAB i el dia 20 a les altres universitats públiques catalanes quan la mobilització prengué força. L'argumentació: darrer any per aconseguir aturar la reforma acadèmica. Objectiu: la moratòria. Mètode:

el referèndum vinculant. Mesura de pressió: les ocupacions.

La necessitat de combinar la massivitat i la combativitat amb el no frontal a Bolonya (motiu del trencament de la Plataforma Mobilitzadora en Defensa de la Universitat Pública, el curs passat, a causa de l'obstruccionalisme i el possibilisme de l'AEP, el sindicat d'estudiants d'ICV-EUIA) es va fer palesa durant la setmana de lluita del novembre.

Començant per l'ocupació de la Facultat de Polítiques de la UAB i acabant amb l'ocupació del Rectorat de la UB, el moviment estudiantil ha fet un salt qualitatiu en coordinació interuniversitària, sobretot metropolitana però també nacional. La Coordinadora d'Assemblees d'Estudiants (CAE) ha estat i és un òrgan imperfecte -però necessari-, horitzontal i eficaç per maximitzar l'energia del moviment estudiantil metropolità.

També ha traslladat el debat de la reforma universitària al conjunt de la societat, gràcies tant a la vinculació del moviment estudiantil amb d'altres moviments i col·lectius socials i laborals, com a la difusió feta al carrer o al gran ressò mediàtic que han tingut les mobilitzacions.

I, sobretot, ha sabut contextualitzar la urgència del moment. També hi ha hagut una resposta massiva, que ha ampliat enormement les bases, les assemblees de facultat... S'hi han implicat estudiants de totes les ideologies (fins i tot l'ala esquerra de l'AEP) i, sobretot, alumnes que mai no havien trepitjat una assemblea i que han assumit unes dinàmiques de conscienciació, difusió i agitació. I així han proliferat les ocupacions a València, Lleida, Girona, etc. A la UB i a la UAB, a més, l'ocupació física sumava l'element de pressió real d'aturar les classes i, de fet, va esdevenir una vaga indefinida encoberta. I s'han tirat endavant altres demostracions de força, com l'ocupació del Comissionat d'Universitats o la tallada de carreteres de forma simultània.

FRANÇOIS PAGES

No obstant això, hi ha hagut diversos errors tàctics. La poca implicació del professorat, amb una minoria molt activa que ha tancat files amb l'establishment i l'ordre estamental universitari. Error, també, la poca coordinació amb l'alumnat de secundària, que -de fet- serà qui rebrà els graus i que hagués suposat un salt endavant en la pressió exercida si hagués participat de forma activa (vagues, tancades,

etc.) durant les protestes dels mesos de novembre i desembre.

A més, hem mantingut una certa dependència mediàtica i una obsessió amb la imatge de pacifisme i hem caigut en un fals debat que dona ales a l'estigmatització, la criminalització i la repressió de les accions de desobediència, necessàries davant l'estat d'indefensió en què es troba l'alumnat dins les estructures estamentals universitàries.

D'altra banda, hem arrossegat tics de sectarisme i de corporativisme de certs elements obsessionats en la visualització de les seves sigles i no en el conjunt del moviment. A més, ha retornat l'intent de fre de les mobilitzacions, aquest cop en forma de derrotisme contagiós, en la contradicció de mantenir una acció de pressió (l'aturada de classes) amb gran part de l'alumnat recorrent a l'absentisme i amb una minoria organitzant la reacció a maneta dels deganats.

De fet, la no assumptió dialèctica de l'espiral de lluita ha provocat dissimetria en les formes de pressió tan entre la UAB i les altres universitats com a la pròpia UAB (aturada de classes o no; desallotjar les facultats o no, etc.), que han provocat la no maximització de la nostra energia, la visualització de certa divisió, la desmoralització i la caiguda en la correlació de forces, amb el resultat de no haver tancat un acord en el moment més àlgid.

En fi, si bé s'han provocat reunions d'urgència entre els rectors i la ministra, si bé el Consell Interuniversitari féu una aposta per les consultes, tot això pot quedar en paper mullat, si no es manté el ritme de lluita. D'altra banda, sis dels 31 estudiants de la UAB expedients han estat expulsats, fet que marca precedent de cara a extirpar l'ús de la desobediència i la acció directa al moviment estudiantil. No els hi pot compensar. I per últim, a hores d'ara sols el rectorat de la UB roman ocupat.

Cal seguir amb força la resta del curs perquè queda camí per recórrer. També cal combinar la lluita global per la educació pública amb la demanda específica universitària. L'argumentació: darrer any per aconseguir aturar la reforma acadèmica. Objectiu: la moratòria. Mètode: el Referèndum Vinculant, vaga general de la educació, etc. Mesura de pressió: les necessàries.

Lluís Parera · Membre del Col·lectiu Gai de Barcelona
opinio@setmanaridirecta.info

L'any que el somni no va ser possible

El 2008 ha acabat amb una dada molt trista per als drets humans a més de 90 països d'arreu del món, on les persones que no s'estimen com imposa la llei, són perseguides, fins i tot causant la mort, amb el consentiment dels poders religiosos i passivitat de l'Església Catòlica, que mira cap a una altra banda. La poderosa Església Catòlica ha apostat per perpetuar la persecució i la repressió. Diu no a la iniciativa europea de despenalitzar l'homosexualitat a tot el món presentada a Nacions Unides el novembre passat. L'altre dia ens deia un conegut que, "com a botica", també hi ha religiosos sensibles i "tolerants". Bé,

no podem estar d'acord: hi ha religiosos, ens consta, de certa amabilitat i bona paraula, però no sabem que cap d'ells hagi posat el crit al cel (mai millor dit) després que l'ambaixador del Vaticà a l'ONU s'oposés a la despenalització de l'homosexualitat o després de sentir les últimes manifestacions d'en Rouco o en Sistach. Així doncs, queda clar que, almenys, no estan en desacord o practiquen un seguidisme propi dels bons. El problema, pels que vivim en aquest primer món, encara que ja no estem legalment perseguïts (ho vam estar: pels religiosos), encara que ja no ens maten amb el beneplàcit de la llei (ens mataven: els religiosos), és que

Han substituït les fogueres per l'odi silencios i l'ostracisme: et donen permís per viure però en silenci

L'Església, els seus membres, practiquen una persecució molt més discreta, fins i tot sibil·lina, però persecució al cap i a la fi. Han substituït les

fogueres, que sempre deixen un regust amarg a l'ambient, per una tècnica basada en l'odi silencios i l'ostracisme: et donen permís per viure però en silenci i si, de tant en tant, s'escapa alguna pallissa "benintencionada", alguna discriminació, algun maltractament, t'aguantes, que no n'hi ha per tant. Un any trist en el que, un cop més, es perpetua la persecució fòbica, per activa i/o per passiva, d'aquells que "treballen" per Déu Crist que, paradoxalment predicava l'amor vers tothom i no l'odi irracional que manifesten vers qui estima en llibertat i no segons les dogmàtiques, arbitràries i arcaiques normes dictades pels religiosos al seu

gust i conveniència. I, finalment, un any trist on, com a colofó final, hem pogut veure les altes jerarquies de l'Església catòlica d'Espanya i Catalunya, predicar en populoses i enormes misses, àmpliament difoses pels mitjans de comunicació públics, en les que, sense massa miraments, s'alimenta l'odi cap a qualsevol mena de relació que no sigui el que ells anomenen "el model cristià de família". Així doncs, un cop més, com no heteronormatius, víctimes dels abusos de la religió, per part dels seus representants, no ens queda més que exigir un estat laic, una educació no religiosa i el repartiment dels béns de l'Església entre el poble.

, així està el pati

L'Ajuntament de Mataró admet una estafa d'aigua | PÀG. 10

S'encadenen en suport als expulsats de la UAB | PÀG. 12

Tres detinguts en una cercavila anticonsum a Tarragona | PÀG. 13

Sabotegen un mural dedicat a Maria Mercè Marçal | PÀG. 13

QUECHUA

SANT FELIU DE LLOBREGAT · MODIFICACIÓ URBANÍSTICA A GRAN ESCALA A L'ENTORN DE LA SERRA METROPOLITANA

El president de la patronal del Baix Llobregat promou una gran urbanització dins el parc de Collserola

Oriol Matadepera
baixllobregat@setmanaridirecta.info

El constructor i president de la Confederació d'Empresaris del Baix Llobregat, Paz Dorado, està promouent la modificació del Pla General Metropolità en una zona de 71 hectàrees dins el parc de Collserola i als seus voltants. L'Ajuntament de Sant Feliu de Llobregat (Baix Llobregat) va aprovar inicialment la proposta el 2 de desembre de 2008. El projecte afecta el Torrent del Duc, la Riera de la Salut i Mas Lluhí i incideix al terme municipal de Molins de Rei. Fins ara, la

Una carretera creuaria zones incloses dins el Pla Especial d'Interès Natural i la Xarxa Natura 2000

iniciativa ha rebut un informe favorable del Consorci del parc de Collserola, encara que algunes peces es troben dins el parc de Collserola i una carretera creuaria zones incloses dins el Pla Especial d'Interès Natural i la Xarxa europea Natura 2000. Així, el document proposa reduir 26 hectàrees de parc forestal de conservació i substituir-les per 35 hectàrees de parcs i jardins urbans, augmentar set hectàrees el sòl industrial, generar nous vials d'accés a la cimeterra Sanson, equipaments i 20.700 metres quadrats d'habitatges. Ara mateix, el document es troba exposat al públic i el termini per a presentar al·legacions finalitza el 24 de febrer. Diferents entitats ecologistes ja han mostrat la seva preocupació

Masia situada a Santa Creu d'Olorda, zona on l'empresari Paz Dorado pretén urbanitzar

davant el que qualifiquen com "un altre despropòsit a Collserola abans de la declaració del Parc Natural que no arriba mai i que servirà de poc".

Companys de frau

D'altra banda, el president de la Confederació d'Empresaris del Baix Llobregat, impulsor del projecte, està imputat per un presumpte frau en els ajuts a la formació d'ocupació per valor d'1,39 milions d'euros. En aquest mateix cas de frau de subvencions al fons europeu FORCEM, hi està presumptament implicat també el primer tinent d'alcalde de la capital del Baix Llobregat -governada entre PSC i CIU-, l'exdiputat al parlament Josep Lluís Fernández Burgui, líder comarcal d'UDC. Una pro-

fessora dels cursos de formació va declarar al Jutjat d'Instrucció número dos de Cornellà de Llobregat el 2002 que Fernández Burgui anava a la seu de la Confederació d'Empresaris a reunir-se amb el seu president que era qui lliurava al polític d'UDC cada mes un xec per l'import de 350.000 pessetes sense que aquest, metge de professió, fos el metge de l'empresa. A les declaracions judicials s'extreu que Paz Dorado presumia que la meitat dels cursos impartits que el Departament de Treball concedia anava a parar a la seva butxaca. La professora també va explicar que Dorado es reunia sovint amb dirigents d'Unió Democràtica, alguns d'ells responsables del Departament de Treball com el diputat al Congrés

Josep Sánchez Llibre o els llavors alts càrrecs Lluís Gavaldà i Juan Martín Toribio. Ella mateixa va afirmar que Paz Dorado havia pactat amb l'antic Director General d'Ocupació, Lluís Gavaldà, un paquet de 250 milions de pessetes anuals de subvencions. A Gavaldà se li acumulava la feina ja que també va ser imputat en el cas Pallerols pel qual presumptament es finançava de manera irregular a UDC a través dels cursos de formació.

Altres actuacions de Paz Dorado

Paz Dorado és també el gerent i administrador únic de Global Inversiones Europeas (GIE), una societat amb diverses empreses filials com les dues que promouen aquesta urbanització a Coll-

serola: Promoció del Duc Sant Feliu SL i Promoció del Sardanel Sant Feliu, SL. A l'espai natural de la muntanya de Montbaig (Sant Ramon) a Viladecans la plataforma Salvem Oliveretes va denunciar que GIE havia comprat terrenys agrícoles protegits i no urbanitzables situats sobre la Ronda de Cornisa on hi ha projectat complexos residencials. Una altra empresa de l'entramat empresarial de Paz Dorado va fer l'estudi i la redacció del POUM de Sant Esteve Sesrovires (Baix Llobregat) l'any 2005. Darrere seu, GIE està construint el nou barri d'aquesta població, Can Bargalló, així com va projectar un parc empresarial de 52 hectàrees a l'Albí (les Garrigues) que triplicava la superfície del nucli urbà aprovat pel govern local de CIU.

El primer tinent d'alcalde de Sant Feliu va ser imputat pel frau al FORCEM

Un altre fet denunciat per l'oposició a Sant Feliu on apareix Paz Dorado és el lloguer de la Sala Ibèria. Iniciativa per Catalunya va denunciar el retrocés democràtic que representa el fet que l'equip de govern tregui de manera sistemàtica els temes importants del debat al ple municipal. Com a exemple d'aquesta actitud d'opacitat, hi ha, precisament l'acord de lloguer de la Sala Ibèria per un import de 12.000 euros mensuals. Aquest lloguer amb opció de compra es va acordar en una junta de govern, sense donar opció a l'establiment d'un debat amb transparència en el marc del ple municipal i sense poder tractar del procediment a través del qual s'ha optat formalitzar l'acord amb la intermediació de Paz Dorado.

, així està el pati

MATARO · ESPECULACIÓ

L'Ajuntament reconeix que la instal·lació de Tints Mataró és "irregular"

Directa Maresme
maresme@setmanaridirecta.info

Part de les sospites que va denunciar el col·lectiu anarcoecologista del Maresme Terra Verda el desembre passat a l'Ajuntament de Mataró han estat admeses pel consistori al darrer ple municipal. Com ja avançava la DIRECTA (118), l'empresa Tints Mataró SL ha sostret aigua de manera il·legal en els darrers temps. Alicia Romero (PSC) així ho va explicar responent a una pregunta de la CUP arran de les sospites de Terra Verda. Al seu torn, Romero va exposar que, després que el servei de llicències i activitats de l'Ajuntament comprovés que existia "algun tema lligat a la captació d'aigua", es va derivar la inspecció a Aigües de Mataró. La regidora va afegir: "Durant algun mes s'ha agafat aigua d'un pou de manera irregular i ara caldrà regularitzar la situació amb el pagament de les factures, que ja s'han fet arribar al propietari d'aquesta empresa". L'Ajuntament manté que l'extracció d'aigua només es va produir durant uns mesos, mentre que el text presentat pel col·lectiu ecologista deixa entreveure que l'activitat clandestina ha durat molt més. Finalment, haurà de ser l'Agència Catalana de l'Aigua (ACA) qui apliqui la sanció en cas que ho consideri oportú.

Terra Verda passarà el cas a mans dels estaments jurídics competents

Per la seva banda, Lluís Galán, cofundador de Tints Mataró, no ha volgut contestar les preguntes fetes per aquest setmanari sobre les factures que, segons el govern, Aigües de Mataró li ha fet arribar. Per contra, el 10 de gener, Galán va anunciar en unes declaracions a *El Punt* que abonarà l'import de les factures "quan pugui". Pel que fa a la instal·lació clandestina, l'empresari va concloure dient: "No crec que hagi fet res dolent" i va afirmar que sempre ha complert "escrupolosament" les normatives.

Segons ha pogut saber la DIRECTA, Jurado Marín (l'empresari tèxtil andalús que va adquirir la maquinària de Tints Mataró quan aquesta va tancar) s'ha associat amb tres exmembres de la plantilla acomiadada. Així doncs, Galán ha llogat la nau on operava Tints Mataró i, com a contrapartida, obtindrà un lloc de treball a la cooperativa creada pels seus extreballadors, de manera que ara rebrà l'import del lloguer i un sou. Tot i això, l'expressable dels tints continua sense pagar l'aigua que va sostreure.

Mentre arriba la resolució de l'ACA, Terra Verda ha explicat que passarà el cas a mans dels estaments jurídics competents, ja que té indicis que "encara s'hi amaguen varies irregularitats".

BARCELONA · UNA MULTITUD COL·LAPSA EL CENTRE SOTA EL LEMA 'ATUREM LA MASSACRE. BOICOT A ISRAEL'

Marea humana per Palestina

Higinya Roig
redaccio@setmanaridirecta.info

Desenes de milers de persones, una allau de pancartes i les més de 300 entitats i col·lectius convocants van col·lapsar el centre de Barcelona el dissabte 10 de gener en la mobilització més multitudinària dels darrers temps en solidaritat amb Palestina. Entre les 30.000 manifestants, segons la Guàrdia Urbana -que només va emetre una quantificació inicial de la mobilització-, i les 180.000 comptabilitzades per aquesta publicació, una densa marea humana -inusualment puntual- va recórrer el centre de la ciutat, amb una presència destacada de la comunitat àrab. En qualsevol cas, una de les manifestacions més desbordants dels darrers anys, que va tornar a convertir Barcelona en capital antibel·licista. I això durant el cap de setmana en què es van reproduir desenes de concentracions arreu del territori (València, Palma, Lleida, Balaguer, Sabadell) i a les principals capitals europees.

Les 180.000 concentrades van tornar a convertir Barcelona en capital antibel·licista

Per Salam Almaslamani, presidenta de la Comunitat Palestina de Catalunya, les mobilitzacions massives d'aquests dies "marquen un punt d'inflexió en la lluita a Catalunya pel reconeixement dels drets humans i del dret a l'autodeterminació del poble palestí".

Llach, Sardà, Nabil

A l'acte de cloenda que es va fer a la plaça Sant Jaume, el cantautor Lluís Llach va llegir el manifest unitari *Aturem la massacre a Gaza. Boicot a Israel*. La lectura del manifest va donar pas a l'actuació de l'Orquestra Àrab de Barcelona i a la interpretació

Tot el recorregut comprès entre la plaça Universitat i la plaça Sant Jaume va quedar ple de manifestants

ALBERT GARCIA

de la versió àrab i catalana de "L'Estaca" pel cantautor Nabil. La lectura del manifest i "L'Estaca" es van haver de repetir fins a quatre vegades, a mesura que anaven arribant nous blocs de gent de la manifestació. Rosa Maria Sardà en nom del món de la cultura i l'actriu Vicky Peña també van prendre la paraula.

El manifest, sotasignat per més de 300 entitats del país, exigeix la retirada militar de Gaza, la fi del comerç d'armes espanyol amb Israel i la ruptura del foment de les relacions comercials amb Israel per part de la Generalitat. Cal destacar que 145 professors i investigadors del món universitari també han subscrit el manifest *Prou complicitat amb la massacre*, adreçat amb la mateixa petició al Departament d'Innovació, Empresa i Universitat de l'executiu català. La Campanya Catalana pel Boicot, les Desinversions i les Sancions a Israel ha valorat que ara és el moment de traduir la mobilització massiva en "conquestes polítiques concretes" relatives a les relacions comercials, al boicot als productes israelians fins que respecti el Dret Internacional i a la fi del negoci armamentista.

OPINIÓ

El silenci dels mitjans

Francesc Camps
La Ciutat Invisible

Podem dir que la manifestació massiva que dissabte va recórrer els carrers del centre de la ciutat de Barcelona ha caigut en el silenci més absolut per part dels mitjans d'informació. D'ençà de les manifestacions contra la guerra a l'Iraq i a l'Afganistan, de la marxa pel Dret a Decidir o, anteriorment, a les manifestacions contra l'Europa del Capital i de la Guerra, Barcelona no veia tanta gent manifestant

se i amb tanta contundència. El ball de xifres -segons la Guàrdia Urbana 30.000 i segons diverses fonts més de 150.000- no és el més destacat de l'anorreament de la manifestació. Als portals d'Internet dels mitjans majoritaris, la informació apareix com a titular secundari o dins les notícies provinents de la franja atacada. *El Periódico* i *El País*, breus a portada i mitges planes, *La Vanguardia* un article que acaba justificant la massacre a Palestina, notícies breus als mitjans de la CRTV. Altres mitjans, com l'*Avui*, *Público*

Un cordó de mossos va pretendre segregar els manifestants crítics amb el PSC

ALBERT GARCIA

Cinc ferits i crítiques al PSC

Els fets discordants van ser protagonitzats pels Mossos d'Esquadra. Davant la requisitoria explícita del PSC, després que nombrosos manifestants els increpessin pel comerç d'armes amb Israel, la Brigada Mòbil va trencar la manifestació en dos -a l'alçada del carrer Pelai- i la va bloquejar durant 25 minuts. Durant la càrrega policial que van practicar els Mossos per aconseguir-ho, es van

produir almenys cinc ferits lleus per contusions i hematomes. Un home de 61 anys va rebre cinc punts de sutura en una mà.

Posteriorment, diversos manifestants es van adreçar al bloc d'ICV per recriminar l'actitud del cos policial a Joan Saura. En aquest moment, Saura i Mayol van abandonar la manifestació escortats per dotze guar-

Diversos manifestants es van adreçar al bloc d'ICV per recriminar l'actitud dels Mossos

daespatlles, mentre Joan Herrera es va limitar a dir, insistentment, "sense comentaris". PSC i ERC també hi van ser presents, tot i que no han subscrit el manifest unitari. El cas d'ERC és paradoxal ja que en una reunió celebrada el divendres 9 amb membres de la campanya, Joan Puigcercós va afirmar que les "200 entitats sotasignades no representen ni vint persones". Una afirmació que, probablement queda en dubte després de l'allau de dissabte.

o El Punt se'n feien més ressò, però lluny de dimensionar realment la manifestació. *L'ABC* destacava la presència d'un encaputxat amb pistola (?) i *La Razón* passava de llarg.

A la llum de les informacions que donen els mitjans, només cal pensar en tres preguntes. Qui paga aquests mitjans? Quin és el control sobre la informació d'aquests mitjans? Quins serien els titulars a alguns dels mitjans si, en comptes de criticar el tripartit, la manifestació hagués portat els polítics a la capçalera?

, així està el pati

VILAFRANCA DEL PENEDÈS · PRESENTEN UNA QUERRELLA PER PREVARICACIÓ CONTRA ISABEL GALLARDO

La jutgessa rebutja qualsevol argument contra l'empresonament de David Sánchez

Ramon Vila
redaccio@setmanaridirecta.info

La titular del jutjat penal número 15 de Barcelona, Isabel Gallardo, no vol escoltar les al·legacions de l'independentista i insumís David Sánchez. En la batalla jurídica que lliura per evitar l'empresonament, la defensa de David va presentar un recurs que demana l'arxiu del cas de manera definitiva i immediata i que s'anul·li l'ordre de cerca i captura i el requeriment per ingressar a la presó mentre no es resolgui aquest recurs. Més enllà de la crítica a la consideració de la condemna per insumissió de a antecedents penals, l'equip d'advocats afirma que els delictes arran dels fets del 12 d'octubre de 1998 fruit de la sentència del 20 de juny de 2000 han prescrit i s'haurien d'haver cancel·lat d'ofici. La jutgessa, en canvi, manté que el temps passat

Isabel Gallardo és una de les jutgesses més dures amb el compliment de condemnes i els ingressos a presó

entre la sentència ferma i la posterior denegació d'un indult sol·licitat per l'Ajuntament de Vilafranca el març de 2006 no hauria de comptar i, per tant, caldria considerar que els delictes del 12-O de 1998 no han prescrit. D'altra banda, la defensa recorda que els sis anys que ha trigat el Ministeri espanyol de Justícia a resoldre l'indult no poden perjudicar la persona afectada, ja que això -diu- vulnera el dret a la tutela judicial efectiva. A més, explica que l'Ajuntament no ha rebut mai cap resposta respecte a l'indult que va sol·licitar i, per tant, això agreuja la indefensió de David Sánchez.

Querella per prevaricació

La jutgessa no va voler rebre els familiars de l'acusat que van anar al jutjat el divendres 9 de gener ni tampoc la comitiva formada per regidors del PSC, la CUP, IC i ERC de l'Ajuntament de Vilafranca que volien informar-se sobre la petició d'indult que van tramitar, el rebuig de la qual mai no ha estat comunicat al consistori penedesenc. És per tot això que, el dia 13, l'equip d'advocats que defensa el vef de Vilafranca del Penedès (Alt Penedès) va interposar una querella per prevaricació contra la jutgessa i la secretària judicial perquè consideren que aquestes han pres decisions "manifestament injustes".

La jutgessa 'insumís'

Als edificis judicials de Barcelona, Isabel Gallardo és coneguda com una de les jutgesses més dures amb el

Acte de suport a David Sánchez que va aplegar 500 persones a les Cotxeres de Sants el diumenge 11 de gener

ALBERT GARCIA

Manifestació que va recórrer els carrers de Vilafranca del Penedès el divendres 9 de gener

compliment de condemnes i els ingressos a presó, a diferència del criteri adoptat a la resta de jutjats. És l'única que considera el delictes d'insumissió al servei militar obligatori com a antecedents penals i que creu

S'ha convocat una manifestació el dissabte 17 de gener al migdia a la plaça de Sants

que cal continuar contemplant i seguint aquest delictes, tot i que el Parlament espanyol suprimís aquest delictes per unanimitat l'abril de 2002 i aprovés el cessament de totes les causes pendents i la cancel·lació dels antecedents penals i policials per a totes

les persones implicades en la lluita civil contra la lleva forçosa i obligatòria. La sentència que condemnava David Sánchez pel 12-O de 1998 ja va considerar inadequat afegir-hi els antecedents per insumissió.

Aquesta jutgessa també és l'encarregada del compliment de la condemna que encara arrossegen algunes de les persones detingudes en la mateixa situació que el penedesenc però un any després. Dues manifestants del 12-O de 1999 poden ingressar a presó si la titular del jutjat penal número 15 de Barcelona es manté ferma en la seva voluntat d'empresonar-les. Així mateix, la jutgessa porta el cas d'una altra persona que va ser denunciada després del desallotjament de La Quinquilla i que s'enfronta a un possible ingress a la presó durant dos mesos.

Actes de suport

Més de 5.000 adhesions individuals i un centenar de col·lectius, associa-

cions i entitats han mostrat, fins ara, el seu suport a la mobilització popular per evitar l'empresonament de David Sánchez. De moment, a Barcelona, s'ha convocat una concentració a la plaça Sant Jaume el dimecres 14 a les 19:30h. i el dissabte 17 una manifestació, que sortirà des de la plaça de Sants al migdia. El 9 de gener, una manifestació va recórrer els carrers de Vilafranca del Penedès, on cada dia es munten taules informatives al carrer. El diumenge 11 una marató política i cultural va aplegar prop de 500 persones a la sala d'actes de les Cotxeres del barri de Sants (Barcelona). Durant l'acte es van llegir diferents manifestos de suport i es va comptar amb la presència de grups d'insumisos al servei militar condemnats durant la dècada dels 90. També hi van actuar els cantautors Quico Pi de la Serra i Cesc Freixes i es van escoltar les poesies de Carles Rebassa, Adolfo Osta i Ester Formosa.

BARCELONA · OKUPACIÓ

La Teixidora, la Retaguardia, la Ventana Amarilla i una vivenda d'Horta, amenaçades de desallotjament

Redacció Directa
redaccio@setmanaridirecta.info

Quatre edificis okupats i reivindicats tenen, a dia d'avui, una amenaça imminent de desallotjament policial. El centre social La Teixidora -situat al carrer Maria Aguiló del Poblenou- ha rebut la notificació els primers dies de l'any, i tot i que han presentat un recurs judicial, creuen que l'actuació dels Mossos d'Esquadra es pot produir en qualsevol moment. Ara fa un any que va ser okupat i ha esdevingut un espai de referència activista al barri. El centre social La Retaguardia i la casa anomenada La Ventana Amarilla, situats a la plaça Mañé i Flaquer -al costat de la plaça Lesseps, a Gràcia- també es troben en una situació idèntica. La immobiliària Ingest Maresme SL es troba darrera de l'operació urbanística que també afectarà l'històric bar Can Benet, punt de trobada veïnal des de fa dècades. Un altre habitatge okupat al carrer Amor -a la Clota d'Horta- podria desaparèixer si s'executa l'amenaça judicial i policial el proper dijous 15 de gener. En aquest cas la propietat és d'una congregació salesiana.

LLEIDA · ESPECULACIÓ Primer judici per okupació a les terres de Ponent

Directa Terres de Ponent
terresponent@setmanaridirecta.info

El jutjat civil número 1 de Lleida va celebrar el primer judici per okupació a Ponent el 7 de gener. Es tracta d'un habitatge situat al carrer Felip de Silva de Lleida. Fins ara, tots els desallotjaments havien estat preventius i sense notificació: l'any 2003 Joan Baiget, el CSO El Kasc i la CNT-Ponent, el 2004 van enderrocar el legalment Kan Parra i el 2006 el CSO La Gàbia. El divendres 16 de gener s'havia de celebrar el judici contra una altra casa -també situada al carrer Felip de Silva- que alberga els Baixos Socials Okupats La Ràbia, però finalment, el jutjat de primera instància número 5 va notificar la suspensió d'aquesta vista oral a l'espera de la resolució d'un tema processal. Tots dos edificis van ser okupats fa més d'un any i són propietat de l'empresa Salmot, que en té dos més al mateix carrer. Una vintena de persones es van concentrar als jutjats per demanar que s'aturin ambdós procediments. Les assistents van fer una xocolatada i van repartir fulls volants on denunciaven les irregularitats del procés legal i el fet que Salmot no tingui la intenció d'edificar, sinó "només d'enderrocar". Ara a Ponent hi ha tres centres okupats: La Via de Balaguer, La Tercera Sèquia de Mollerussa i La Chispa de Lleida.

, així està el pati

FIGUERES · FEIXISME

CiU, ICV i el PSC tomben una moció de condemna a una agressió feixista

Directa Girona
girona@setmanaridirecta.info

La moció presentada per ERC a l'instància de la Plataforma per la Convivència, que demanava una condemna per una agressió que van patir dos joves el 27 de setembre passat, va ser rebutjada en el ple dels vots en contra de l'equip de govern format per CiU, PSC i ICV. Els fets van passar a la nit. Els dos joves caminaven per la ciutat de Figueres quan van ser aturats per dos joves que van baixar d'un cotxe. Els agressors, amb estètica neonazi, van cridar consignes a favor de Hitler i van agredir un dels joves, que va haver de ser atès al centre hospitalari, on li van haver d'aplicar punts de sutura en una mà. Posteriorment, els dos neonazis van fugir amb el cotxe.

Davant del fet que el consistori rebutgés la moció, la Plataforma per la Convivència va denunciar la permissivitat de l'Ajuntament davant les agressions feixistes i la proliferació de pintades de caire racista a la població. Per altra banda, segons la Plataforma, aquesta permissivitat s'ha convertit en criminalització quan es tracta de posar multes als col·lectius que han denunciat aquests fets, com en el cas de tres joves sancionats per desplegar una pancarta de solidaritat amb Guillem Agulló.

Des de la Plataforma, integrada per col·lectius com Sodepau, Salvem l'Empordà o Maulets, exigeixen a l'Ajuntament tres punts bàsics per lluitar contra la proliferació de les actituds feixistes: que es doni suport als agredits, que s'engeguin campanyes de conscienciació a les escoles i que no se censurin les mostres de solidaritat a les víctimes del feixisme.

BARCELONA · JUDICIAL

Nova condemna contra dos mossos per les agressions a un detingut

Agnès Tortosa
redaccio@setmanaridirecta.info

L'Audiència Provincial de Barcelona ha condemnat dos agents més dels Mossos d'Esquadra per un delicte de tracte degradant. Els agents Nicolás Jesús Ledesma i Laura Cañas han estat sentenciats amb sis mesos de presó, dos anys d'inhabilitació i una multa de 450 euros per una falta de lesions. La sentència considera demostrat que els agents van colpejar un jove a qui havien detingut per error. El Departament d'Interior ha anunciat la presentació d'un recurs contra la sentència judicial.

BARCELONA · LA DESTITUCIÓ, QUE VA SER OCULTADA, ES VA PRODUIR EL MES DE JUNY PASSAT

El ministeri cessa els responsables de l'operació antiterrorista del Raval

Agnès Tortosa
redaccio@setmanaridirecta.info

L'operació policial del 18 de gener de 2008 que va comportar la detenció de catorze pakistanesos residents al Raval de Barcelona -i el posterior empresonament d'onze d'ells-, va suposar un notable terrabastall dins les files del Centre Nacional espanyol d'Intel·ligència (CNI), tot i que fins ara s'havia mantingut en secret.

El CNI argumenta que la destitució s'explica per algunes "desavinences internes"

Així, el sotsdirector de contraterorisme del CNI i el cap del Departament de Terrorisme Islamista van ser cessats el mes de juny passat. Les persones destituïdes van ser les responsables màximes de l'operació que va portar al desmantellament de la suposada cèl·lula que -segons els serveis d'intel·ligència- pretenia atemptar contra el metro de Barcelo-

ARXIU EDU BAYER

Pastisseria del carrer Hospital que regentava un dels paquistanesos empresonats

na. La decisió d'aquesta destitució correspon als principals responsables dels ministeris espanyols de Defensa i Interior, però ha estat mantinguda en la més absoluta confidencialitat. Segons fonts anònimes de la lluita antiterrorista citades per l'agència Europa Press, el cessament no té res a veure amb l'operació del mes de gener passat i s'hauria d'emmarcar en les "desavinences internes" -sense especificar dins la Divisió d'Informació.

Si ens remetem als fets esdevinguts durant aquells dies, podem tro-

bar altres raons que poden haver desencadenat aquests cessaments. El CNI va assegurar que hi havia explosius preparats per ser detonats, però -tot i els nombrosos escorcolls fets a Barcelona, Castelló i Alacant- no es va trobar cap substància que pogués provocar estralls. Vint grams de nitrocel·lulosa -component present a nombroses laques comercials- va ser tot el que van mostrar davant les càmeres. Fonts d'intel·ligència també van assegurar que sis terroristes suïdes havien fugit. El CNI els va detectar en un vol d'Easy Jet que va sortir

del Prat en direcció a Gatwick, Londres. Quan els serveis secrets britànics els van interceptar i detenir, es van adonar que es tractava d'una delegació diplomàtica del govern pakistanes. Scotland Yard va reconèixer l'error i va demanar disculpes al govern de Pervez Musharraf. Tot plegat va fer que el CNI fos fortament amonestat pel govern de Gordon Brown. El rotatiu anglès *The Guardian*, *Vilaweb* i la *DIRECTA* van ser els únics mitjans que se'n van fer ressò. L'equip antiterrorista que instruïa tota la investigació, en veure que la consistència de les proves era molt feble, va decidir destapar la identitat d'un testimoni protegit que treballava com a infiltrat pels serveis secrets francesos i que presumptivament havia passat les dades per l'actuació policial al CNI. Sense la declaració d'aquesta persona -d'origen pakistanès- el jutge Ismael Moreno mai no hauria pogut decretar l'empresonament preventiu de les onze persones imputades. Els serveis secrets francesos tampoc van entendre aquesta actuació del CNI -consideraven que s'havia cremat la identitat d'un espia molt valuós- i van presentar la seva queixa davant de les autoritats espanyoles. Finalment, cinc mesos després, els responsables d'aquella operació han estat cessats "per desavinences internes".

BARCELONA · ELS EXPEDIENTS ES BASEN EN UN REGLAMENT DISCIPLINARI DE 1954

Estudiants s'encadenen a les seus del Tripartit per denunciar les expulsions

DIEGO IBARRA

Seu d'ERC al carrer Calàbria, al districte de l'Eixample de Barcelona

Ramon Vila
redaccio@setmanaridirecta.info

Diversos grups d'estudiants de la UAB es van encadenar, el dijous 8 de gener, a les seus dels tres partits que governen la Generalitat i a la conselleria d'Innovació, Universitats i Empresa. L'objectiu era denunciar l'expulsió de sis estudiants i la sanció a uns altres 22 a partir d'un reglament disciplinari de 1954 per participar a les mobilit-

Les activistes van ser identificades a les seus del PSC, d'ICV, d'ERC i a l'edifici de la Conselleria

Encadenades a les escales de la seu d'Iniciativa del carrer Ciutat, a Barcelona

zacions contra la reforma universitària coneguda com el procés de Bòlonya. Les cinc persones encadenades a la seu del PSC, les dues de la d'ICV, les dues de la d'ERC i les dues de la seu del Govern es van alliberar després de ser identificades per agents dels Mossos d'Esquadra i, amb els diferents grups de suport, es van concentrar a la seu d'ERC, partit del conseller Josep Huguet i de la Comissionada per Universitats, Blanca Palmada.

Aquesta acció va coincidir amb el lliurament del recurs contenciós contra aquestes sancions davant la justícia ordinària. Aquest recurs denuncia la vulneració de drets polítics fonamentals (dret a la llibertat d'expressió, reunió i manifestació) i nombroses irregularitats del procés obert per l'Equip de Govern de la UAB contra 28 estudiants. A part de les persones expedientades, el SEPC, En Lluita, la CGT i Co.Bas també s'han personat en el recurs.

, així està el pati

TARRAGONA · L'AJUNTAMENT DÓNA LA BAIXA LABORAL ALS TRES AGENTS IMPLICATS AL LEGANT FERIDES I LESIONS

La guàrdia urbana agredeix i deté tres manifestants d'una marxa feminista

Francesc Richard
elcamp@setmanaridirecta.info

Coincidint amb el matí de la primera jornada de rebaixes, el dimecres 7 de gener l'assemblea feminista Cau de Llunes va dur a terme una *performance* pacífica davant de diverses botigues de roba de la Rambla Nova de Tarragona. L'acció, que només pretenia denunciar la pressió estètica i els estereotips de gènere que fomenten aquests establiments sobre les dones, va acabar amb tres persones detingudes, diverses de contusionades i dos atacs d'ansietat -que van requerir atenció mèdica- provocats per la intervenció dels agents de la Guàrdia Urbana per dissoldre els participants a l'acte.

Roda de premsa al Casal Sageta de Foc el divendres 9 de gener

Un dels agents va instar la noia que llegia el comunicat a identificar-se i li va sostreure el megàfon

Els fets van començar quan el grup de 25 persones que participava a la protesta va arribar, a les 12 del migdia, a un establiment Bershka (grup Indytex). Un cop allà, van llegir un manifest amb el megàfon, sense impedir l'entrada dels clients, i van fer una guixada a la terra que representava el cadà-

ver d'una dona. Llavors, un dels agents de la Guàrdia Urbana va instar la noia que llegia a identificar-se i li va sostreure bruscament el megàfon. Es va encetar una discussió entre els presents i els policies. Sense cap pretext, un dels agents va propinar una puntada de peu a la noia identificada i també cops de puny a un noi que la va intentar defensar. L'agent de policia -ja motejat com *el calvo*- va sorprendre les persones concentrades i la premsa, que havia aparegut sense previ avís. Enmig de la confusió dels aldarulls, els agents van portar els dos nois i la noia a un portal adjacent a la botiga. Allà, quatre policies que s'havien amagat el número d'identificació els van

començar a agredir amb puntades de peu, cops de puny, arrencada de cabells i d'arracades i amenaces verbals,

Van presentar tres denúncies contra els agents per agressió, coaccions, amenaces i negació d'auxili

segons explica D.C, reporter del periòdic *La Bicicleta*, un dels que van patir els maltractaments i que declara que,

L'agent de la guàrdia urbana va donar patades i cops de puny

a més, li van trencar la càmera fotogràfica i li van robar la targeta digital amb les fotografies de les agressions.

A la tarda, un vuitantena de persones es van aplegar al lloc dels fets per denunciar la violència policial i exigir la llibertat de les tres persones detingudes, que van ser posades en llibertat amb càrrecs al cap de deu hores de la seva detenció.

El divendres 9 de gener, la gent detinguda va convocar una roda de premsa al Casal Popular Sageta de Foc, on va presentar les tres denúncies contra els agents per agressions, coaccions, amenaces i negació d'auxili. El seu advocat, Hèctor Álvarez, va explicar que encara estan recopilant

informació i testimonis dels fets per poder elaborar millor l'acusació. També va manifestar que les baixes laborals presentades pels quatre agents són una coartada i una falsedat ordida per la Guàrdia Urbana per justificar la força desproporcionada emprada contra les víctimes.

A més, els tres detinguts es van mostrar perplexos i contrariats per les declaracions de la tinent d'alcalde socialista, Begoña Floria, que es mostrava satisfeta i titllava l'actuació de protocol·lària i proporcionada. Les imatges i els testimonis, tanmateix, demostren clarament la intervenció brutal i desequilibrada per part dels agents de la Guàrdia Urbana.

Sorprenen un capellà mentre guixava un mural de Maulets

Dos membres de l'esquerra independentista de Ponent van enxampar un home, el 17 de desembre, que acabava de guixar sobre el mural en homenatge a Maria Mercè Marçal que havia pintat l'organització Maulets de Ponent a Ivars d'Urgell. Jordi Pedrós -un dels joves i regidor a l'oposició per un grup independent a l'Ajuntament de Castellserà- ha explicat a la DIRECTA que, després de mostrar les fotografies que li havien fet amb el telèfon mòbil, van descobrir que l'home és Salvador Solsona, exvicari d'Agramunt i membre de l'església catòlica lleidatana a La Seu d'Urgell. L'Agència Catalana de Notícies ha publicat que "aquest mateix sacerdot va ser denunciat i absolt a mitjans de 2006 per posseir i intercanviar material pornogràfic de caràcter pedòfil a través de la xarxa".

LLEIDA · UNA TRENTENA D'ENTITATS DONEN SUPORT A LA PLATAFORMA

El veïnat de l'Horta exigeix un canvi en el traçat de la nova variant

Directa Terres de Ponent
terresponent@setmanaridirecta.info

DIRECTA TERRES DE PONENT

La Plataforma Protegim l'Horta de Lleida s'ha reactivat després de dos anys de "treballar fort fent poc soroll i buscant propostes en positiu". És la reacció als estudis sobre la nova variant sud de Lleida fets públics aquest desembre pel Departament de Política Territorial i Obres Públiques i que compten amb el vistiplau de la Paeria. El projecte pretén unir la carretera C-13 amb l'autovia A-2 al tram Lleida-Alcarràs. La Plataforma denuncia que els diferents projectes tallen pel mig l'horta, cosa que "suposaria la desaparició d'aquest espai singular en pocs anys". A més, manifesten que se senten "profundament dolguts" per l'actuació de l'administració i asseguren que "hi va haver un compromís per part de l'alcalde i del secretari per la mobilitat de trobar-nos abans de fer públics traçats nous", fet que no ha succeït. El 2006, el ple municipal va aprovar una moció per unanimitat on es demanava a la Generalitat que estudiés dues propos-

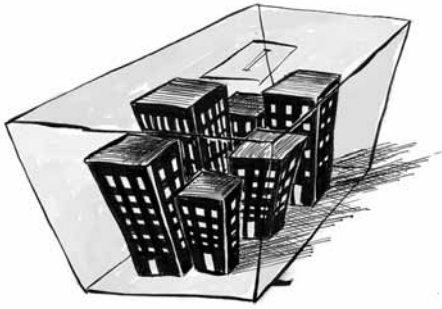
Els projectes actuals tallarien pel mig l'horta de Lleida

tes noves: l'alliberament d'un tram de l'autopista AP-2 o la construcció d'una nova carretera més cap al sud, però, cap d'elles no ha estat recollida. Segons Adrià Drago, portaveu de la Plataforma, els informes no descriuen l'afectació d'aquest projecte, ni a nivell de destrucció d'habitatges ni en relació a

l'afectació urbanística i sonora. La Plataforma ha redactat unes al·legacions que es poden fer arribar a la Direcció General de Carreteres abans del 26 de gener. Una trentena d'entitats s'han adherit al document *Per l'horta, per Lleida*, que demana la participació pública en la presa de decisions.

, reportatge

1-

2-

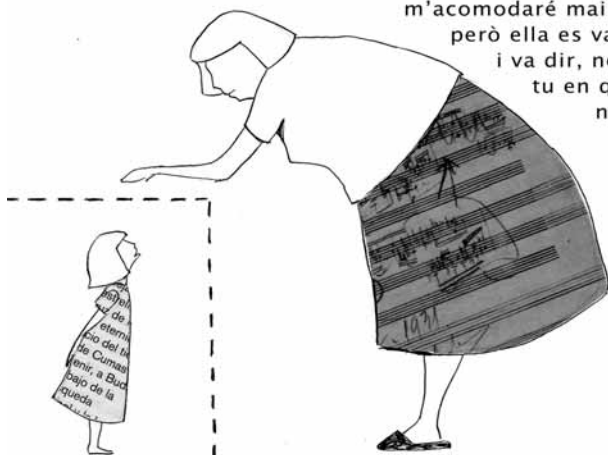

5-

6-

"Un dia li vaig preguntar, quina necessitat tens d'acomodar-te i d'emmotllar-te sense parar, i ella em va dir, ja ho veuràs tu mateixa quan et casis o hagis de treballar. Jo crec que no m'acomodaré mai, vaig dir, però ella es va posar a riure i va dir, no pateixis, que tu en qualsevol cas no trobaràs cap home."

7-

"...jo sóc igual que el meu pare, sóc lògica penso, cosa que en una noia no és absolutament necessària però sempre és millor que voler petonejar."

Naturalment al meu pare li hauria agradat més a l'inrevés:

que el meu germà fos lògic i la meua mare i jo il·lògiques; les coses no estaven repartides com ell pensava que havien d'estar repartides en una verdadera família

Anna Sellarès

Davant de la pregunta clàssica i absurda que faig a totes les persones interrogades en aquesta secció sobre quan s'inicien en el món del dibuix i la il·lustració, l'Anna em respon que part de la culpa la té l'excés de plastilina de l'escola i les narcolèptiques classes de llatí i prehistòria que li va tocar aguantar quan estudiava secundària a un institut gracienc. Afirma que va ser durant aquesta última època que va dedicar més hores de la seva vida a dibuixar...

Tot i la seva dedicació complementària al món de la il·lustració, l'Anna és sociòloga de professió, una barreja força curiosa que ella defineix amb ironia com "el gust

per les coses inútils". Potser els dos oficis no es troben tant allunyats, tenint en compte que els dos responen a una necessitat de reflexió constant, d'observació i, moltes vegades -com a mínim en el seu cas-, de voluntat de canvi i de revolució per entendre l'entorn d'una altra manera. Defineix el llenguatge visual com una eina més ràpida per arribar al receptor, segurament tot el contrari que un tractat de sociologia marxista de cinc-cents pàgines, que no està a l'abast de tothom.

Em confessa que la seva feina l'ha emprès a prendre una actitud entre el cinisme i la sospita permanent i que utilitza la il·lustració com un complement magnífic per

- 1- Article de premsa sobre la llei andalusa d'habitatge p...
- 2- Trencanous: reinterpretació gràfica de l'obra de Txaik...
- 3 i 4- Herències: reflexió al voltant de l'herència entesa o...
- 5- Bruixa de dol: 'collage' d'homentage a la bruixa.
- 6 i 7- Agenda de la dona: corresponen a l'agenda de la d...
- 8- Correspon a l'agenda de la dona de 2009 amb un frag...
- 9- L'amor romàntic: visió particular de la vivència femeni...

3-

plificar la pròpia visió de les coses i per
onstruir una realitat que moltes vegades
dria canviar de dalt a baix. A part, també
menta -irònicament- que després de
lts anys de saber llegir i escriure, la
ustració li regala la sensació de saber fer
una cosa amb les mans.

Les seves imatges, d'una simplicitat
orme, es mouen entre el manifest i el
nceptualisme. Amb una austeritat de
tes i de traços que més d'un voldria,
blica sense pèls a la llengua tot el que
dir en una il·lustració. Potser hi té
una relació Ignasi Blanch, l'home que
a encomanar aquesta passió, un dels
ans noms del panorama de la il·lustra-

ció a Catalunya i professor seu a l'Escola
de la Dona.

Actualment, podem gaudir dels seus
dibuixos a l'Agenda de la Dona, que s'edita
des de fa una pila d'anys i ja ha esdevingut
una eina imprescindible per no oblidar-nos
de res. També des de fa uns mesos, forma
part de la plantilla d'il·lustradores de la
publicació que teniu a les mans.

Mentrestant, l'Anna continua dibuixant,
tot esperant el seu fill -que naixerà aquesta
primavera- i rumiant com muntar una
editorial, on segur que podrà acabar de
fusionar les seves dues passions.

TEXT: Jordi Borràs.

publicat a la DIRECTA.

ovski.

com allò que arrosseguem sempre amb nosaltres.

ona de 2008 amb textos del llibre 'Musclos per sopar', de Brigit Vanderbeke.

gment del llibre 'L'Analfabeta', d'Agota Kristof.

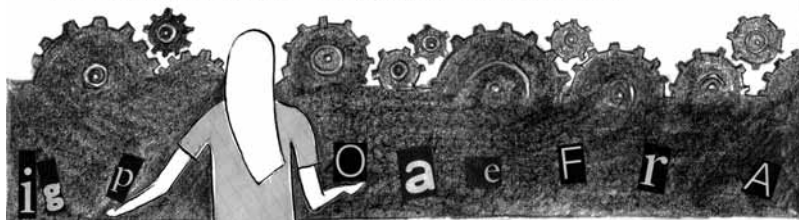
na amb l'amor ensucrat.

4-

8-

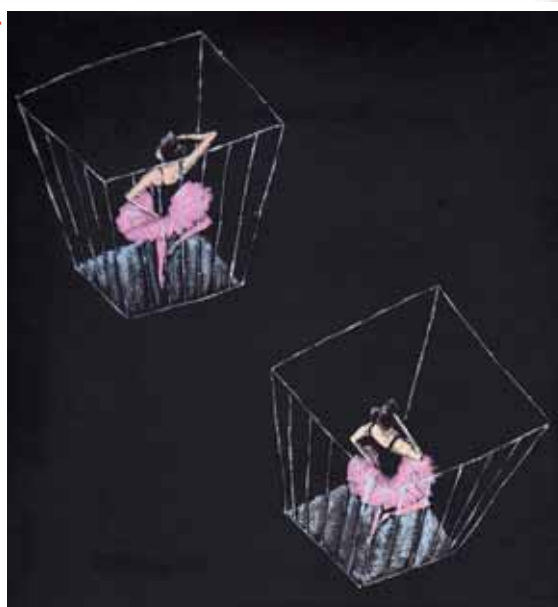
"Per escriure poemes la fàbrica és ideal. Com que el treball és
monòton, es pot estar pensant en una altra cosa i les màquines
tenen un ritme regular que ajuda a comptar versos."

"Al meu calaix, tinc un full de paper
i un llapis. Quan el poema pren
forma, l'anoto.

Al vespre ho passo tot a net
en un quadern."

9-

, així està el pati

CATALUNYA · DENUNCIEN IRREGULARITATS EN LA GESTIÓ DE LA DIRECCIÓ GENERAL D'ATENCIÓ A LA INFÀNCIA I L'ADOLESCÈNCIA (DGAIA)

DGAIA: prevenció o paranoia?Nora Miralles
redaccio@setmanaridirecta.info

Una mare soltera sense recursos demana ajuda als Serveis Socials per solucionar la situació de precarietat que pateix. L'administració li promet suport assistencial i una plaça en una residència per a mares solteres. Un cop allà, el personal del centre inicia una avaluació exhaustiva del seu comportament com a mare, que es va fent més exhaustiva fins que la institució proposa la retirada de la custòdia dels fills, arran d'uns supòsits de certesa qüestionable. Tot sota la justificació d'estar vetllant per la integritat física i psicològica dels menors.

Aquest cas, que recorda l'argument de "Ladybird, Ladybird" de Ken Loach, és un dels molts que han denunciat les persones signants de la Carta de Recolzament a la Infància de Catalunya. Totes elles afirmen que han estat víctimes de presumptes irregularitats per part de la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència, la DGAIA, i acusen l'organisme oficial d'estar retirant tuteles sense una ordre judicial prèvia i de basar-se en suposicions i prejudicis socials i mora-

Acusen l'organisme oficial d'estar retirant tuteles sense una ordre judicial basant-se en prejudicis socials

listes a l'hora d'actuar. Un nivell econòmic baix, una família monoparental, una situació d'inestabilitat laboral, un context d'immigració o factors com el fet de no disposar d'una banyera específica per a l'infant, sobretot protegir-lo, sentir repulsió per les deposicions del nadó, no mostrar il·lusió pel naixement de l'infant públicament o no tenir pressa per posar-li un nom són condicionants a partir dels quals les assistents socials de la DGAIA decideixen si una menor està

El barri del Raval és on hi ha més casos de retirades de tutela de la ciutat de Barcelona

en situació de desemparar o no i si una mare o un pare estan capacitats per exercir com a tals.

Segons la Carta, el 72,1% de les retirades de tutela de Barcelona tenen lloc a Ciutat Vella, un districte amb una renda econòmica baixa i una majoria de població migrada. En canvi, als districtes de les Corts i Sarrià-Sant Gervasi tan sols s'hi duen a terme un 1,6% de les actuacions. Un jove educador de carrer, que precisament recorre aquest districte per detectar casos de menors desatesos, assegura que "la pressió dels Serveis Socials depèn molt del barri. A Sarrià, per exemple, hi ha un munt de *niños llavera*, fills de pares que viatgen molt, treballen fins tard i descuiden les seves responsabilitats vers els xavals, que surten de l'es-

"Crec que la DGAIA es basa en criteris molt classistes a l'hora d'elaborar els seus diagnòstics", afirma un educador

cola i s'estan al carrer fins que es fa de nit. Però són famílies amb molts recursos econòmics i ningú no els qüestiona si han de tenir o no la tutela dels seus fills i filles". "Crec que la DGAIA es basa en criteris molt classistes a l'hora d'elaborar els seus diagnòstics i que, si

ets soltera i amb pocs recursos, de seguida esdevens un blanc perfecte. I més si, a sobre, ets immigrada", diu Sille (32 anys), a qui l'organisme va retirar la tutela de la seva filla de tres anys.

Sille es va quedar embarrassada quan feia molt poc temps que era a Catalunya i la seva situació econòmica era inestable, però va decidir tenir igualment la criatura. A partir del cinquè mes, va haver de fer repòs absolut i el seu cap la va amenaçar amb l'acomodament. Davant la perspectiva de quedar-se sense feina, va recórrer als Serveis Socials per sol·licitar ajuda econòmica i allà li van aconsellar donar la criatura en adopció. Davant la negativa de la noia, van comprometre's a buscar-li una plaça en una residència per mares solteres i la van allotjar

en una pensió. Sille explica que, quan va sortir de comptes, l'assistenta social de l'hospital l'assetjava continuament, repetint-li que no estava capacitada per tenir cura de la criatura i coaccionant-la perquè renunciés a la seva tutela. Ella s'hi va negar de nou i

La DGAIA assegura que sempre prioritza les solucions que permeten que la criatura es quedi amb la família

va marxar a casa. Un any després, els Serveis Socials van reobrir l'expedient perquè consideraven que es tractava d'un cas de desatenció i van assumir la custòdia de la nena, que des de llavors viu en un centre d'acollida. Ara, Sille dedica tots els seus esforços a intentar recuperar la seva filla, assegura que la postura de l'administració ha estat extrema i dràstica i exigeix que es faci justícia amb el seu cas, que ha exposat davant el Síndic de Greuges.

No obstant això, la responsable de premsa de la DGAIA assegura que l'organisme sempre prioritza les solucions que permeten que la criatura es quedi amb la família -com, per exemple, oferir formació als pares o establir plans de millora de la situació familiar- i que només es procedeix a la retirada immediata de la tutela davant d'indícis de maltractaments o abusos sexuals.

Entitats socials denuncien l'expulsió injustificada de tretze menors subsaharians d'un centre

A finals de desembre, el Casal d'Infants del Raval va fer pública l'expulsió de tretze joves subsaharians acollits a El Bosc, un dels centres de dia que alberguen el contingut -cada cop més elevat- de menors que migren sols des dels seus països d'origen. Tot i que els seus passaports acreditats que tenen entre 16 i 17 anys, la DGAIA assegura que les proves radiològiques fetes als joves confirmen que són majors d'edat, motiu pel qual els va derivar a la Creu Roja. Tanmateix, el Casal d'Infants del Raval -que du a terme els seguiments educatiu

dels expulsats- considera, basant-se en diversos estudis, que "les proves que s'han fet tenen un marge d'error de dos anys i, per tant, no són prou fiables per deixar uns joves en situació d'il·legalitat i sense cap protecció ni acompanyament". Jordi, que treballa com a educador social d'un centre de menors immigrants, confirma que "és cert que les proves radiològiques de canell i mandíbula no són del tot fiables i que es poden donar casos, com aquest, de menors que surtin com a majors, tot i que també ens hem trobat amb el contrari". I afegeix: "Su-

poso que la DGAIA, en vista de la saturació dels centres i dels pisos, s'ha rentat les mans i els ha derivat, tot i que tenia altres opcions". L'entitat del Raval entén que l'expulsió dels tretze nois respon a un intent de fer callar les protestes del veïnat del Bosc, que es queixa de la inseguretat i de la presència de joves que consumeixen substàncies tòxiques, com dissolvent, a la zona. "Part de la culpa que aquests joves s'abocin a les drogues rau en el funcionament d'aquests centres. Estan molt massificats i això fa impossible un seguiment adequat de tots

els casos. Els xavals no se senten recolzats en absolut i el context social tampoc no hi ajuda. Són nois que no tenen perspectives de futur, que és una mica el que també ens passa als joves d'aquí", explica l'educador social. La Federació d'Associacions de Veïns i Veïnes de Barcelona, també implicada en la denúncia del cas dels joves subsaharians, ha exigint a les institucions la documentació immediata dels joves i la seva inclusió en un projecte de formació i inserció laboral per pal·liar la situació de desemparar en què es troben actualment.

CRISI ECONÒMICA... l'entendem?

>>> La DIRECTA us ofereix una sèrie d'entrevistes per entendre les causes i les conseqüències de la crisi a través de la interpretació que en fan economistes, sindicalistes, cooperativistes i treballadors. A més, volem oferir un espai de reflexió a l'esquerra alternativa per expressar propostes per fer front a la crisi i enfortir la resposta dels moviments socials als Països Catalans i arreu del món.

, així està el pati

ALBERT RECIO · PROFESSOR D'ECONOMIA I MEMBRE DEL MOVIMENT VEÏNAL

“En lloc d'un pla de rescat a la construcció, l'Estat pot comprar cases a preu de cost”

Albert Recio (Barcelona, 1949) és professor d'Economia Aplicada a la Universitat Autònoma de Barcelona i un gran coneixedor dels sectors econòmics bàsics a Catalunya com la construcció o l'automòbil. Paral·lelament a la seva tasca teòrica a la universitat, Recio és un militant històric del moviment veïnal de la ciutat de Barcelona, sobretot conegut al barri de la Prosperitat, al districte de Nou Barris. Actualment és vicepresident de la Federació d'Associacions de Veïns de Barcelona (FAVB). A més, col·labora amb les publicacions 'Mientrastanto' i 'Revista de Economía Crítica'.

Sergi Picazo
redaccio@setmanaridirecta.info

Els teus treballs recents expliquen que la crisi actual té l'arrel en la caiguda del sector de la construcció i no en el món financer. Per què?

Factors com el financer, l'industrial, l'ecològic o el preu de les matèries primeres alimenten la crisi actual, però el sector de la construcció és decisiu. Els països on l'atur ha augmentat més són els països que havien centrat una bona part del seu creixement econòmic en la construcció. El paradigma és l'Estat espanyol. En el conjunt de l'economia espanyola, el pes de la construcció és quasi el doble que el de la mitjana europea. I, a més, una part de la indústria espanyola -metall, fusta, maquinària de construcció- i del sector serveis -transport de material, despatxos d'arquitectes- està completament vinculada al totxo. Per tant, directament o indirectament, un 25% del PIB depèn de la construcció. És brutal! A Alemanya és poc més del 5% del PIB. Això fa molt de mal perquè, si cau la construcció, cau quasi tot.

L'atur s'ha multiplicat a la construcció. En quin percentatge?

Del milió de nous aturats de l'últim any, un 40% o 50% prové de la construcció. Els treballadors de la construcció, a causa de la fragmentació, la immigració i les subcontratacions, estan molt desprotegits davant els acomiadaments. Al contrari, per posar un exemple, els treballadors de Nissan o Seat -que estan sindicats, ben organitzats i depenen de companyies amb un gran capital- poden exercir més pressió sobre l'empresa i cobrar indemnitzacions més justes. **Però la caiguda de la construcció i del sector immobiliari, fins i tot segons**

informes del Banc d'Espanya, ja estava cantada. Per què no s'ha fet res?

Espanya tenia una situació difícil des de l'anterior crisi econòmica de l'any 2004 perquè aleshores ja patia un gran endeutament exterior -perquè la indústria importa més del que exporta- i això, tard o d'hora, acaba passant factura. La situació obligava a fer reformes estructurals en l'economia, però la classe dirigent del país no va voler o no es va atrevir. El boom de la construcció va tapar aquestes necessitats perquè va permetre un creixement del PIB absolutament brutal. La reconversió de model econòmic és més fàcil de dir que de fer.

“L'extrema esquerra ha cridat que tota propietat privada era un robatori, però els cal llegir Marx amb més profunditat”

Els economistes apunten ara dues sortides: la recol·locació de treballadors a la indústria verda i l'aposta per la I+D per millorar la productivitat, o esperar un parell d'anys per tornar a invertir en el totxo i la indústria clàssica.

Tots els que ara demanen reobrir l'ajuda del crèdit volen tornar a generar un cicle de creixement de la construcció per salvar-nos de la crisi. Però, no podem ni pensar-hi, en això. La carrera de preus a l'alça era insostenible. Fins i tot per la banca, que és qui ha finançat els constructors i els compradors de pisos. La gent ha mantingut

ALBERT GARCÍA

un consum molt elevat i ha pagat pisos per sobre de les seves possibilitats reals perquè s'ha anat endeutant d'una forma increïble. Arriba un moment que ja no pots endeutar-te més. **Això és culpa dels ciutadans, doncs, que hem estirat més el braç que la màniga?**

Aquest és l'argument fàcil dels empresaris. Tanmateix, és cert que el comportament del consum durant els últims anys no ha estat molt racional: per pressió cultural, influència de la publicitat, imatges del cinema i la televisió... Les persones som animals de còpia i estem molt influenciades per l'entorn. L'eufòria és contagiosa, però això també passa entre els empresaris. Si no, no s'explicarien algunes de les aventures inversores d'empresaris de la construcció que han acabat en fallides sorolloses.

Com a partidari de la intervenció de l'Estat en l'economia, estaries a favor d'un pla de rescat al sector de la construcció per salvar llocs de treball?

No t'he sentit. El sector de la construcció està hiperdesenvolupat i això ha tingut efectes negatius pel medi ambient i pel món laboral. El creixement de la construcció va anar seguit d'un

augment del preu dels pisos i això va provocar un greu problema d'accés a l'habitatge per la gent jove. S'han construït més cases que necessitats: no a Barcelona ciutat, però sí a les urbanitzacions turístiques. El keynesianisme pressuposa que qualsevol augment de la despesa en qualsevol producte que generi activitat tindrà bons efectes sobre l'ocupació i el benestar. Però no sabem què passaria si ara invertíssim milions i milions en la construcció. El keynesianisme que hauria de defensar l'esquerra s'hauria de basar en la inversió pública per ampliar els serveis socials -com la llei de dependència, l'educació, la sanitat- perquè això sí que genera alhora ocupació i benestar.

Però, vista la situació actual a Catalunya, què hauria de fer l'Estat amb les promocions immobiliàries que no es venen?

En lloc de donar milions d'euros als empresaris de la construcció a fons perdut, l'Estat podria comprar els habitatges que no es venen a preu de cost i generar un gran parc d'habitatge social. Almenys l'Estat es quedaria amb un actiu i, si de cas, després ja se l'acabaria venent.

Quants pisos buits hi ha a Barcelona? Què s'ha de fer amb ells?

No sé quants n'hi pot haver, però alguns diuen que, actualment, a Barcelona hi podria haver prop de 50.000 pisos buits. I d'altra banda, molts joves no poden accedir de cap manera a un habitatge digne. S'ha de fer alguna cosa amb aquesta situació, però sense demagogia. La propietat s'ha de respectar. Alguns sectors de l'extrema esquerra han cridat a vegades que tota propietat privada era un robatori, però els cal llegir Marx amb una mica més de profunditat. Una cosa és la propietat privada dels mitjans de producció i una altra cosa és una família que tingui un pis buit perquè està pendent d'unes obres, perquè té una segona residència d'estiu o perquè el vol deixar als seus fills quan s'independitzin. No és el mateix que un especulador.

Aleshores, la crisi de la construcció podria ser positiva?

Totes les crisis tenen elements contradictoris: per l'ocupació i l'atur, és un drama social, però el ritme de la construcció era un desastre per l'economia en general i pel món ambient. No es pot continuar creixent indefinidament.

Tens una idea de negoci?
Ara Coop t'ajuda a fer-la realitat amb forma cooperativa

sectors serveis a les persones autoocupació consum ecològic solucions per a l'habitatge

assessorament constitució ajuts i subvencions formació

info@arcoop.coop www.arcoop.coop
C/ Premià, 35, 3a planta - Bon 93 338 83 62

FESTA MAJOR D'HIVERN 2009
Dissabte 17 de gener
Concert Ribes Rock
Dissabte 24 de gener
Concert La Portàtil FM
Diumenge 1 de Febrer
Teatre: Explica'm un conte Mercè (a partir d'escrits de Mercè Rodoreda)

ger
Entitat Cultural i Esportiva www.entitater.cat
C/ Del Pi, 25 08810 Ribes, Garrigà (Països Catalans)

arç
cooperativa
www.arcoop.coop

malea
teteria malea s.c.c.l.
esmorzats i berenars, cassolans i ecològics
c/ neça, 16 sants (bcn)
tel: 93732070

L'EXIDA
informació crítica andreuena
http://stapinfo.bloc.cat
santandreu.informa@gmail.com

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

PALESTINA · ELS TESTIMONIS EXPOSEN LA QUOTIDIANITAT DE L'OFENSIVA ISRAELIANA A LA FRANJA DE GAZA

Israel practica una carnisseria a l'escola de l'ONU Al-Fakhoura

Laia Gordi i Centre Palestí
pels Drets Humans
Barcelona, Gaza

“Estava treballant al Kamal Edwan Hospital, aquí, a Jabaliya, quan van començar a arribar les ambulàncies amb els morts i ferits de l'escola Al-Fakhoura. La majoria de morts eren dones i nens i la majoria dels supervivents tenien ferides de metralla terribles. Havíem de convertir la sala de maternitat en un teatre quirúrgic de manera que poguéssim intentar salvar més vides”.

Ayman Al-Majdalawi és un infermer de Jabaliya, al nord de Gaza. El 6 de gener, es trobava de servei a l'hospital Kamal Edwan quan les Forces d'Ocupació Israelianes (IOF) van disparar quatre projectils d'artilleria cap a l'escola Al-Fakhoura. L'agència de les Nacions Unides pels Refugiats de Palestina al Pròxim Orient (UNRWA) acabava de transformar l'escola en un refugi provisional per dotzenes de famílies que, com milers d'altres residents locals, havien estat conduïdes fora de les seves cases per evitar els atacs militars. Una de les quatre bombes d'artilleria va explotar a casa de Samir Deeb. Ell, la seva dona, tres dels seus fills, cinc fills del seu germà i dos familiars més van morir a l'acte. Les altres tres bombes van explotar prop de l'escola Al-Fakhoura i van provocar una carnisseria tant a l'interior com al voltant del recinte. Vint-i-set civils van morir instantàniament i més de cinquanta van quedar ferits. Dones, homes i infants presentaven membres estripats dels cossos per la força de les explosions, segons descriuen des del Centre Palestí pels Drets Humans de Gaza.

“Els conductors d'ambulàncies em deien que els israelians els disparaven mentre intentaven evacuar els morts i els ferits”, diu Ayman Al-Majdalawi. “Quan les ambulàncies arri-

Les bombes van matar vint-i-set civils de forma instantània i van ferir-ne més de cinquanta

baven a Kamal Edwan, hi havia caos. Això és un hospital petit i estàvem intentant salvar tanta gent com podíem, però molts d'ells ja havien perdut braços o cames i s'estaven dessagnant. Era horrorós”.

Sota el dret estàndard internacional, apuntar objectius civils -incloent escoles, hospitals i instal·lacions de

PALESTINIAN CENTER FOR HUMAN RIGHTS GAZA

les Nacions Unides- és il·legal. Les Forces d'Ocupació Israelianes (IOF) afirmen que els milicians de Hamàs els disparaven des de l'escola Al-Fakhoura. Malgrat tot, sota legislació internacional, una força que ataca ha de considerar les precaucions necessàries per protegir la població civil contra els perills que resulten de les operacions militars. Donada la naturalesa densament poblada i residencial de l'àrea que envolta l'escola, era d'esperar que un atac d'artilleria provocaria incomptables víctimes civils. Així ho explica, John Ging, director d'operacions de l'UNRWA a Gaza, que subratlla que “si es bombardejava l'àrea era completament inevitable causar un altíssim nombre de víctimes”.

John Ging també afirma que la seva agència havia donat les coordenades geogràfiques exactes de totes les instal·lacions de l'ONU a Gaza als israelians -incloent-hi l'escola Al-Fakhoura- i nega la versió de les Forces d'Ocupació, que afirmen que pistoles de Hamàs disparaven des de l'escola. “Li puc assegurar categòricament que no hi havia cap activitat militar en aquella escola en el moment de la tragèdia” -diu- “Eren gent innocent”.

Des que, el 27 de desembre, va arrencar l'operació *Plom sòlid* sobre

“Milers de famílies s'atrapen dins de les cases, sense aigua, electricitat o menjar, aterrits perquè poden ser matats o enterrats vius sota la runa”

la Franja de Gaza, han mort més de 900 persones, 250 de les quals -com a mínim- eren mainada. Al voltant de 3.600 persones han estat mutilades i ferides. “Els avions de guerra israelians i els tancs bombardegen indistintament cases de civils i instal·lacions públiques a tota la Franja, mentre les tropes -fortament armades- desapareixen a matar pels carrers”, expliquen des del Centre Palestí pels Drets Humans de Gaza, una entitat palestina sense ànim de lucre que ha rebut diverses distincions internacionals -Premi dels Drets Humans de la República Francesa 1996- per la de-

núncia al Tribunal Suprem israelià de les violacions sistemàtiques de drets humans als territoris palestins.

“Desenes de milers de famílies, a Gaza, s'atrapen dins de les seves cases, sense aigua, electricitat o menjar, aterrits perquè poden ser matats o enterrats vius sota la runa. Mentrestant, els professionals com Ayman Al-Majdalawi arriben a les seves vides per arribar-hi i rescatar-los, morts o ferits”, asseguren des del Centre. “No hi ha cap lloc segur a Gaza” -diu Ayman- “les nostres ambulàncies estan en perill i part de les persones ferides es dessagnen perquè no hi podem arribar. Intento anar-me'n a d'altres hospitals si se'm necessita, però és molt perillós, estem molt espantats”.

Tres setmanes de terror

La tercera setmana de l'ofensiva israeliana sobre la Franja de Gaza s'ha tancat amb l'assassinat de més i més població civil palestina, especialment infants. Les IOF han continuat bombardejant cases i instal·lacions civils persistentment -dia i nit- i han prosseguit la seva guerra sobre Gaza mostrant una indiferència total davant els estàndards internacionals humanitaris i violant la resolució emesa pel Consell de Seguretat de les Nacions

Unides el dia 9 de gener al matí, que demanava un alto el foc. Diversos governs àrabs i europeus han condemnat l'ofensiva d'Israel i, malgrat tot, sembla que res no canvia si no és a pitjor. Comencen a arribar míssils artesans contra l'Estat hebreu des del Líban i Síria, tot i que l'autoria no ha quedat clara, segons fonts israelianes. Mentrestant, Hamàs s'ha reunit

“Els conductors d'ambulàncies em deien que els israelians els disparaven mentre evacuaven els ferits”

amb el govern d'Egipte que, al seu torn, properament es podria reunir amb representants israelians. Mentrestant, Ehud Olmert, primer ministre israelià, diu que estan a punt “d'acomplir els objectius militars a Gaza, però l'ofensiva continua”. Les preguntes hi són: fins quan? Quin serà el preu final per al poble palestí?

ALEMANYA · 90 ANIVERSARI DE L'ASSASSINAT DELS FUNDADORS DEL PARTIT COMUNISTA ALEMANY

Milers de persones recorden Rosa Luxemburg a Berlín

Florian Osuch
Berlín

Segon diumenge de gener a Berlín. Són les deu del matí. Un grup de persones es troba en un bar al barri de Friedrichshain. "On anem ara?", pregunta algú. "Al bloc anticapitalista de la manifestació de Liebknecht i Luxemburg!", respon la seva companya.

Com aquestes dues persones, cada any prop de 100.000 més es troben a la manifestació unitària que se celebra a Berlín en homenatge als revolucionaris alemanys Rosa Luxemburg i Karl Liebknecht. Aquest any, a més, es commemora el 90 aniversari de l'assassinat, el gener de 1919, dels dos fundadors del partit comunista alemany (KPD - Kommunistische Partei Deutschlands) a mans dels *Freikorps*, un cos paramilitar.

Als anys 20, milers de persones es trobaven a les tombes comunes del cementiri

90 anys d'homenatges

La manifestació per Karl Liebknecht i Rosa Luxemburg té una llarga història i èpoques molt diferents. Mentre que, als anys 20, milers de persones es trobaven a les tombes comunes del cementiri central del barri de Friedrichsfelde de Berlín, durant els anys 30 i 40 algunes desenes de comunistes i socialistes s'havien d'amagar de la repressió feixista.

Trasllat d'obrers a un carrer de Berlín durant la revolució alemanya el novembre de 1918.

Després de l'alliberament del feixisme, l'Estat comunista alemany -la República Democràtica Alemanya (RDA)- va fomentar una àmplia cultura de memòria a la resistència antifeixista i el moviment obrer, en record de les persones assassinades als camps de concentració o durant la revolució alemanya de 1919. Així doncs, van construir un gran monument socialista on es troben enterrats diversos representants comunistes i socialistes morts durant aquelles dates. A més, cada any, el partit estatal SED organitza

va un homenatge de caràcter obligatori a Liebknecht i Luxemburg. En aquell moment, unes cent mil persones es reunien al cementiri, on també hi assistia la cúpula de la RDA.

Després del canvi polític a Alemanya i la caiguda del mur -1989-1990-, l'homenatge als dos revolucionaris va desaparèixer. Amb els anys, però, la gent s'ha tornat a trobar, ara sense cap organització central, i la convocatòria es fa des de la base.

Per defensar les idees de Liebknecht i Luxemburg, es va formar una plataforma que organitza la manifestació cap al cementiri on hi ha enterrats els dos fundadors. De les 100.000 persones que hi van participar enguany, prop de mil ho van fer al bloc anticapitalista, organitzat per col·lectius antifeixistes i anticapitalistes de Berlín sota el lema *Amb el capitalisme no hi ha pau!* A l'inici de la manifestació, dues persones van agitar banderes amb el símbol d'acció antifeixista i van encendre bengales des de la teulada d'un edifici. La gent va mostrar-se animada durant el recorregut, tot i que la temperatura de -10 graus ho dificultava.

tació cap al cementiri on hi ha enterrats els dos fundadors. De les 100.000 persones que hi van participar enguany, prop de mil ho van fer al bloc anticapitalista, organitzat per col·lectius antifeixistes i anticapitalistes de Berlín sota el lema *Amb el capitalisme no hi ha pau!* A l'inici de la manifestació, dues persones van agitar banderes amb el símbol d'acció antifeixista i van encendre bengales des de la teulada d'un edifici. La gent va mostrar-se animada durant el recorregut, tot i que la temperatura de -10 graus ho dificultava.

> La revolució i l'assassinat de Liebknecht i Luxemburg

La revolució alemanya de 1918 Les va produir com a reacció davant la situació de misèria dels darrers anys del mandat del kàiser Wilhem II i davant una societat angoixada per la Primera Guerra Mundial. Als centres industrials i les grans capitals, el poble vivia en una situació catastròfica i de pobresa extrema.

El 1914, Karl Liebknecht, del partit socialdemòcrata alemany (SPD), havia estat l'únic diputat del parlament (Reichstag) que va votar en contra d'uns crèdits militars que havien de servir per la I Guerra Mundial. De resultes, Rosa Luxemburg va fundar la Lliga Espartaquista (Spartakusgruppe) i ella, Liebknecht i d'altres polítics es van separar de l'SPD.

Inspirats per la revolució russa de 1917, a cada ciutat i a les grans empreses es van crear consells obrers autogestionats. Una revolta de mariners de la flota de guerra a Kiel va iniciar la revolució que faria fora el kàiser. El 9 de novembre de 1918, Karl Liebknecht va proclamar una Alemanya socialista i lliure des d'una casa de Berlín, mentre un líder socialdemòcrata proclamava la República alemanya. Aquestes dues proclames van ser l'inici d'una forta repressió contra Liebknecht i la Lliga Espartaquista. Pocs mesos després, Luxemburg, Liebknecht i d'altres dirigents comunistes van fundar el partit comunista alemany (KPD). Cap dels dos revolucionaris no presenciaria les primeres eleccions generals, que va guanyar el partit socialdemòcrata. Liebknecht i Luxemburg van ser assassinats el 15 de gener de 1919.

GRÈCIA · LA POLICIA REPRIMEIX AMB CONTUNDÈNCIA UNA MANIFESTACIÓ MASSIVA

Les mobilitzacions continuen malgrat el silenci mediàtic

Laia Gordi
Barcelona

Les mobilitzacions aixecades arran de l'assassinat de l'adolescent Alexandros Grigoriopoulos el desembre passat no s'han aturat, malgrat el silenci dels mitjans de comunicació. Així, entre 15.000 i 20.000 persones es van tornar a manifestar al centre d'Atenes el dissabte 10 de gener en contra del terrorisme d'estat i les reformes universitàries. L'elevadíssima presència policial va motivar crits de rebuig i la marxa va acabar amb enfrontaments greus entre manifestants i antidisturbis. Els fets es van precipitar pocs

dies després que una unitat de la policia fos presumptivament atacada a trets, la matinada del dia 5. Només un agent va resultar ferit lleu, però la policia parla de vint cartutxos de bala i una granada de mà. Fonts del moviment anarquista titllen la versió oficial de muntatge per desacreditar la mobilització. Després de la suposada agressió, la capital grega es va inundar d'agents antidisturbis i de policia secreta, segons va denunciar la gent mobilitzada.

El detonant dels avalots de la manifestació de dissabte podia haver estat el llançament de quatre o cinc ous a la policia, fet que va motivar l'intent dels agents de tallar la

marxa en dos. Com que no ho van aconseguir, van començar a llençar gasos lacrimògens i fins i tot "pedres i pals de ferro", segons exposen diversos testimonis.

D'altra banda, un dels episodis centrals de la jornada va ser quan centenar de manifestants es van refugiar en un bloc de pisos proper. La policia va tallar el carrer que hi donava accés i, durant unes hores, les manifestants van quedar tancades a l'edifici. La policia va prohibir l'entrada d'advocats i periodistes. La tensió va ser tan gran que els agents van acabar carregant contra aquests darrers. Es van produir moltes detencions entre la gent tancada i concentrada, en-

tre elles les de catorze advocats. La tarda del mateix dissabte, es va celebrar una altra manifestació solidària davant la comissaria general d'Atenes, on es van produir noves detencions i es va tornar a prohibir l'entrada dels advocats, en aquest cas a la comissaria.

Els col·lectius anarquistes de la majoria de ciutats gregues continuen organitzats en assemblees de barri i convoquen mobilitzacions de solidaritat amb els diversos detinguts i en contra de la brutalitat policial. També fomenten la participació des de l'autoorganització a través de tallers de música en viu, mercats d'intercanvi o jocs per petits i grans.

La policia va fer servir fins i tot "pedres i pals de ferro"

, espai directa

Presentacions i parades

➤ (Si voleu organitzar una presentació del setmanari, truqueu o escriviu un mail a directa@setmanaridirecta.info)

El proper divendres dia 17 de gener presentació de la DIRECTA al CS La Vila de Martorell.

mentides i mitjans de comunicació
 Dissabte 17 de febrer • 18:30h • CS La Vila
 Taula rodona amb:
 Pep Garcia (historiador)
 Joan Teheran (diari L'Accent)
 Blai Lindström (diari Directa)

PUNTS DE VENDA: BARCELONA: LES CORTS Copisteria Facultat de Biologia UB | Copisteria Facultat de Física i Química UB | Llibreria l'Economista Facultat d'Economia UB | GRÀCIA Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99 | Infospai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Distrivinyes · De l'or, 8 (plaça del Diamant) | Quiosc Punt i Coma · Guillem Tell, 29 | EIXAMPLE Quiosc Manu · Nàpols-Roselló | POBLENOU Taverna Itaca · Pallars, 230 | Cus-Cus · Rambla Poblenou, 77 | CLOT La Farinera · Gran Via, 837 | CSO La Revoltosa · Rogent, 82 | SANT ANDREU Patapalo · Rubén Darío, 25 | Bar La Lira · Coroleu, 14 | Bar La Lluna · Ramon Batlle, 17 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Trevol · Portugal 22 | NOU BARRIS Ateneu Popular 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274 | Casal de Joves de Roquetes · Vidal i Guasch 16 | Casal de Joves de Prosperitat · Joaquim Valls 82 | Casal de Joves Guineueta · Pl. ca n'Ensenya 4 | CIUTAT VELLA Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | AQUENI · Méndez Núñez, 1 principal | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquim Costa, 34 | Quiosc Colom · Rambles | Quiosc Tallers · Rambles | Quiosc Canaletes · Rambles | Quiosc Hospital · Rambles | Llibreria Medios · Valldonzella 7 | SANTS Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premià, 20 | Teteria Malea · Riego, 16 | BELLATERRA Quiosc de Ciències de la Comunicació | BERGA Llibreria Mafalda · Plaça Viladomat 21 | CORBERA DE LLOBREGAT Llibreria Corbera · Psgg. dels Arbres, 4 | Le Centro · Andreu Cerdà, 12 | CORNELLÀ DE LLOBREGAT CSO Banka Rota · Rubió i Ors, 103 | ESPARREGUERA Taverna Catalana L'Esparracat · Feliu Munné, 18 | ESPLUGUES DE LLOBREGAT Quiosc Reine · Ctra. Cornellà amb Dr. Manuel Riera | Ubud Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22 | GIRONA Llibreria 22 · Hortes, 22 | Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | La Màquia · Vern, 15 | GRAMENET DEL BESÒS La Krida · Sicília, 97 | Bar Línea 1 · Sant Josep, 48 | GRANOLLERS Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85 | L'HOSPITALET DE LLOBREGAT Quiosc Montserrat · Pl. Mare de Déu de Montserrat | Quiosc · Plaça del Repartidor | La Resistència · Rosalía de Castro, 92 | LLEIDA Ateneu La Maranya · Parc, 13 | La Falcata · La Panera, 2 | Quiosc Discom · Alfred Perenyà, 64 | Espai Funàtic · Pi i Margall 26 | La Vella Escola · Clot de les Monges, 1 | MATARÓ Llibreria Robafaves · Nou, 9 | MANRESA Moes · Joc de la pilota, 9 | MOLINS DE REI Llibreria Barba · Rafael Casanoves, 45 | La Bodegueta · Pintor Fortuny, 45 | OLOT Llibreria Dòria · Sant Tomàs, 6 | REUS Bat a Bat Kultur · Sant Elies, 29 | RIBES DEL GARRAF Llibreria Galdà · Plaça de la Font, 2 | RIPOLL Bar l'Obrador · Estació, 3 | SANT BOI DE LLOBREGAT Ateneu Santboià · Av. Maria Girona, 2 | SANT FELIU DE LLOBREGAT Teteria Índia · Jacint Verdaguer, 9 | Ateneu Sanfeliuenc · Vidal i Ribas, 23 | SANT JOAN DESPÍ | Llibreria Recort · Major, 60 | SOLSONA Llibreria Cal Dach · Sant Miquel 5 | TARRAGONA CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis | TERRASSA L'Estapera · de Baix, 14 | VALLS La Maria de Valls · Forn nou 26 | VIC Llibreria La Tralla · Riera, 5 | VILAFRANCA DEL PENEDES La Fornal · Sant Julià, 20

PROMOCIÓ! Cent sense tu són massa

PODRÀS TRIAR UN D'AQUESTS REGALS! PER CADA SUBSCRIPCIÓ QUE APORTIS...

Cossetània Edicions, editorial amb seu a Valls, creada el 1996 i amb un catàleg de més de 550 títols. Catàleg complet a www.cossetania.com

La Ciutat Invisible, cooperativa autogestionària que té com a objectiu la creació i la difusió relacionades amb el pensament crític. www.laciutatinvisible.org

Propaganda pel Fet, discogràfica que treballa en el marc dels Països Catalans des de fa més de dotze anys. Diferents grups a www.propaganda-pel-fet.com

Kasba Music, segell independent barceloní amb grups com Nour, Ràbia Positiva, Fufú-Ai o Xazzar. www.kasbamusic.com

Virus Editorial, projecte autogestionat iniciat l'any 1991 amb la voluntat de crear una estructura d'edició i de distribució al servei dels moviments socials. Catàleg de llibres a www.viruseditorial.net

Em subscric! i vull rebre el cd "La Directa a 100"
 al setmanari dels moviments socials Directa per un any i 48 números.

Nom i cognoms _____ CP _____ Municipi _____
 Adreça _____
 Telèfon _____ Correu electrònic _____

Quota: ordinària | 70 euros Solidària | 140 euros Altres quantitats | _____ euros

Forma de pagament: Domiciliació bancària Ingrés Altres

Vull rebre el cd "La Directa en 100"

De conformitat amb la Llei de Protecció de Dades, teniu dret a accedir al fitxer, rectificar o cancel·lar les dades personals. La Directa es compromet a no fer-les servir amb cap finalitat comercial.

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

TELEVISIÓ

Els moviments socials de Madrid enxampen dos periodistes infiltrats de Telecinco

Enric Borràs Abelló

Telecinco va emetre, l'11 de desembre, un reportatge fet amb càmera oculta per mostrar els moviments socials i els grups antifeixistes com si es tractessin d'organitzacions violentes gairebé militaritzades. El reportatge començava amb una introducció que deixava ben clares les intencions de Telecinco: "Diuen que combaten el racisme, el feixisme i el capitalisme. S'atrinxeren a cases okupes i no dubten a utilitzar la violència si és revolucionària". També incloïa afirmacions completament esbiaixades com: "S'organitzen d'una manera gairebé militar per les seves jornades de lluita" o "tots es coneixen i tot allò que ve de fora és sospitós".

El reportatge, enregistrat sobretot amb càmera oculta, però, no va poder incloure totes les imatges que s'ha-

vien gravat. Membres del CSO 1924 de Madrid van reconèixer els periodistes infiltrats en una tertúlia a la casa okupada que es va fer el 21 de novembre -tot just quan feia cinc minuts que havia començat l'acte- i els van requisar la càmera. Ara el vídeo requisat pels periodistes infiltrats es pot veure editat a la web de la Coordinadora Antifeixista de Madrid (nodo50.org/antifa) i no té pèrdua. Mostra com treballen els periodistes de Telecinco, que no tenen gaire clara la deontologia del seu ofici.

Al vídeo requisat pels membres dels moviments socials de Madrid, hi ha poques imatges de l'acte del dia 21 a Madrid perquè els van clissar ben aviat, però també hi ha les imatges que els periodistes havien enregistrat el vespre anterior a Valladolid, on havien assistit a una altra tertúlia i havien entrat fins a cinc locals per intentar arrencar -fos com

fos- alguna declaració comprometedora o que semblés prou violenta per part d'algun activista.

La manera de fer dels periodistes, doncs, queda ben retratada. La parella, que s'intenta disfressar seguint els tòpics, no para de fer preguntes a tothom que pot, fins al punt que diferents

activistes n'arriben a sospitar dues vegades. Intenten treure el tema de la violència contínuament i miren de provocar declaracions que els serveixin per acusar-los de violents. Però no se'n surten i fins i tot arriben a lamentar el fet que els activistes "són massa moderats".

> 60 periodistes assassinats el 2008

Segons l'informe anual de Reporters Sense Fronteres (rsf.org) sobre crims i ofenses comeses contra periodistes arreu del món, l'any passat el nombre de periodistes assassinats mentre feien la seva feina va augmentar respecte el 2007. En total, en van morir 60, disset més que l'any anterior. Els quatre països més perillosos i amb més periodistes morts segons aquest rànquing macabre van ser l'Iraq, amb quinze periodistes assassinats; el Pakistan, amb set; les Filipines, amb sis; i Mèxic, on en van matar quatre. De fet, ja fa anys que Mèxic és un dels països més perillosos del món per la gent que es dedica al periodisme. A banda, durant l'any passat es van detenir 673 periodistes a tot el món, 929 van ser atacats o amenaçats i 29 van ser segregats. L'informe de Reporters Sense Fronteres també preveu dies problemàtics per als periodistes de cara a l'any que tot just comença. D'entrada, llista les eleccions del Pakistan (18 de febrer), Rússia (2 de març), l'Iran (14 de març) i Zimbabue (29 de març). JGV

PREMSA

Un mosso agredeix i amenaça un fotògraf de la Directa

Albert Garcia presentarà una querrel·la contra l'agent que el va agredir

Enric Borràs Abelló

El fotògraf de la DIRECTA Albert Garcia durà als tribunals l'agressió i les amenaces que va patir el 20 de desembre al vespre, mentre treballava per retratar els avalots que hi va haver a Barcelona arran de les protestes en suport de la revolta grega. Quan la manifestació ja havia acabat, Albert Garcia, càmera en mà, es va acostar a un grup de Mossos d'Esquadres que detenien una manifestant a la cantonada de la Gran Via amb Roger de Llúria. Els

mossos de la brigada mòbil però, no només van impedir que treballés sinó que, a més, segons ha explicat l'afectat, un d'ells el va agredir, intimidar i amenaçar. A més l'agent es va negar a donar el número de placa.

No és la primera vegada que Albert Garcia té problemes amb els Mossos. El 2007 ja va interposar una querrel·la contra un agent per amenaces i coaccions. De fet, mentre l'identificaven i el retenien entre dues furgonetes, allunyat de la vista de qualsevol persona, deixaven treballar sense problemes un altre fotògraf,

que va poder prendre imatges de l'assetjament contra Albert Garcia.

En aquesta darrera ocasió, els Mossos van retenir el fotògraf de la DIRECTA quan intentava retratar la detenció d'una activista, van demanar-li el carnet de premsa i el DNI i, mentre no li tornaven, un mosso tapat fins al nas i sense número de placa es va encarregar d'impedir que anés enlloc. Quan el fotògraf va intentar prendre més imatges, l'agent el va arraconar entre els dos vehicles. Albert Garcia va tornar a demanar el número de placa al mosso, que s'hi va

negar i se'n va burlar. En un moment determinat, l'agent va aixecar la mà contra el fotògraf, que va fer un gest per protegir la càmera. Llavors el policia va engrapar Albert Garcia pel coll, el va empènyer bruscamment contra el vehicle i el va amenaçar: "Te voy a meter una paliza en la cabeza", segons explica Garcia. L'amenaça i la negativa de donar el número de placa van quedar enregistrades en un telèfon mòbil, ja que, mentre es trobava acorralat, el fotògraf va telefonar un membre de la redacció de la DIRECTA, que va poder sentir i gravar els fets.

> El Grup Zeta vol fer fora 531 treballadors

El Grup Zeta, propietari de mitjans com l'*Sport*, l'*Periódico* i l'*Interviú*, ha presentat un expedient de regulació d'ocupació que preveu acomiadar 531 treballadors, el 22% de la plantilla. La direcció s'ha negat a negociar. Mig miler de treballadors es van manifestar el dia 8 a Barcelona i ja s'han anunciat vagues pels dies 14, 15 i 16 de gener. D'altra banda, el Grup Planeta també ha anunciat el tancament de la versió digital del diari gratuït *ADN*, que afectarà més d'una quarantena de treballadors. Segons el director general de Planeta Medios Digitales, Joan Alegre, el tancament és a causa de la crisi actual del mercat publicitari, que afecta molt mitjans de comunicació. JGV

FREQUÈNCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV 103.9FM Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Radio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org | La Tele 52UHF Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

terra d'escudella

SOLIDARITAT DAVID DE LA FORNAL

davidvilalfranca.blogspot.com

C/ Premia, 20 baixos, Sants (Bcn)
tel. 93 422 16 13

pobleviu.cat

El portal dels moviments socials del Camp

www.pobleviu.cat

KASA DE Joves DE ROQUETES

Hi trobareu tallers, espais per concerts, canadors, reparació de bicis, serigrafia, fotografia, un buc d'assaig i un estudi de grabació.

Gestorans: Ròket Project i Tu

Vidal i Guasch, 16
Tel.: 93 2769271
M.L4 Via Júlia

SOLIDARIDAD OBRERA

Portaveu de la CNT a Catalunya

Contrainformació feta per i per als treballadors/es

Subscriu-te!

www.soliobrera.org

l'Interrupctor

Educació en el lleure i intervenció socioeducativa

L'Interrupctor SCCL
C/ de la Palma 27
Ripolllet
Tel/fax: 93 5809737
Mòbil: 676 11 83 64

Interrupctor@Interrupctor.com

, expressions

cultura@setmanaridirecta.info

La Diagonal en mans de Franco

El 25 de gener es compleixen setanta anys de l'entrada de les tropes franquistes a Barcelona

Guillem Niubó i Isaac Vilalta
cultura@setmanaridirecta.info

25 de gener de 1939. La Diagonal mostra el camí de la rendició de la Barcelona republicana. Els tancs franquistes entren a la ciutat i exemplifiquen el canvi de mans en el govern. Amb aquesta derrota, Barcelona queia després de gairebé tres anys de resistència, malgrat l'aïllament internacional. No obstant això, poc abans de l'entrada, la situació -i no només per definició- ja era extremadament complicada. Després de la derrota a l'Ebre, la República vivia en una situació d'esgotament militar i la caiguda de la ciutat era qüestionada de temps. Amb l'entrada a Barcelona, el règim feixista ocupava un altre capítol. Un més a l'Estat espanyol i un més a Europa. I és que, a l'ocupació franquista, s'hi sumava el triomf del feixisme a Itàlia i a Alemanya.

Situació insostenible

A finals dels anys 30, abans de l'ocupació, Barcelona era una ciutat revolucionària, tal com descriu George Orwell a *Homenatge a Catalunya*: "Per primera vegada a la meua vida em trobava en una ciutat dominada per la classe obrera. Gairebé tots els edificis estaven en mans dels treballadors i coberts amb banderes roges o amb la bandera roja i negra dels anarquistes; les parets mostraven la falç i el martell i les inicials dels partits revolucionaris; pràcticament s'havien destruït tots els temples i cremat les seves imatges". Però Barcelona, com la resta de grans ciutats, era un objectiu militar principal. Fins i tot cònicament llaminer. El general Solchaga, observant Barcelona des del Tibidabo, va exclamar: "¡Dios mío! ¡Quién ha permitido esto! Tantos rojos juntos!". I els bombardejos contra Barcelona -tal com va passar amb d'altres ciutats- van acabar castigant la població civil, que es trobava amb barris a les fosques, bruts i amb problemes per trobar menjar.

El context per entendre la caiguda de Barcelona s'explica necessàriament a partir de la derrota republicana a la Batalla de l'Ebre, que comença el juliol de 1938. La superioritat militar franquista va acabar, quatre mesos després, amb la resistència dels republicans. A partir d'aquí, l'ocupació del Princi-

Entrada de les tropes franquistes a la ciutat de Barcelona per la avinguda Diagonal, el 25 de gener de 1939.

pat es va desenvolupar amb gran rapidesa. L'ofensiva va començar el mes de desembre i va durar tan sols fins al febrer. Amb aquest canvi de poder, l'Europa dels anys trenta veu néixer un nou règim feixista, al costat del que passa a Itàlia i Alemanya, els dos grans aliats de la lluita franquista durant la guerra.

Camps de concentració i exili

Les conseqüències de la caiguda de la Barcelona republicana van ser immediates i, principalment, es van moure en dos sentits pels derrotats: presó o exili. Tot el que s'havia fet des de l'any 1934 entrava dins la Llei de Responsabilitat Política i la impunitat dels delators va crear un clima de temor. Les prioritats dels nous governants eren la repressió i la recuperació de les institucions centralistes del segle XIX. El general Eliseo Álvarez-Arenas va exercir una mena de virregnat de Catalunya durant els primers mesos, juntament amb l'alcalde de Barcelona Miquel Mateu Pla. La Falange tenia una militància molt petita a Catalunya, de manera que va haver de confiar aquests càrrecs polítics a gent sorgida de les bases

del catalanisme conservador, els excombatents i els exconvictes que es van afiliar al partit. Mentrestant, milers de persones i refugiades emprarien el camí de l'exili. El fred i les llargues hores caminant es veien agreujades per la persecució dels avions alemanys. Per molts

d'ells, l'hivern de 1939 va ser el més dur de la seva vida. Per molts altres, va ser l'últim. Entre la gent exiliada hi havia l'elit intel·lectual del país, polítics, sindicalistes, educadors...

La situació pels que es van quedar no va ser millor i molts van acabar en algun dels quinze camps

de concentració que el règim va construir a Catalunya. El règim franquista necessitava crear llocs d'internament per als presoners de guerra i va trobar una sortida en els camps de concentració. A Barcelona, només n'hi va haver un, el d'Horta, a la inacabada Casa de la Caritat. L'obertura d'aquest recinte es va decretar el 10 de febrer de 1939, només dues setmanes després de l'entrada dels tancs per la Diagonal. De fet, quan les tropes franquistes van entrar a Barcelona ja tenien l'ordre de muntar un camp de concentració, tot i que es desconeixia la seva localització. Això sí, l'espai havia de ser ampli, no podia ser centric, havia de gaudir de bones comunicacions i havia de reunir un bon subministrament d'aigua i provisions. Així doncs, la Casa de la Caritat d'Horta -enllaçada amb el centre de la ciutat per l'actual ronda de Dalt- va esdevenir un dels principals camps de concentració del franquisme al Principat. Els presoners eren de tres tipus: soldats republicans fets presoners per l'exèrcit franquista, exiliats que tornaven de França i detinguts pels serveis d'ordre públic. Tot i que els militars calculaven que la capacitat dels camps era d'unes 5.600 persones, durant l'any de funcionament del camp n'hi van passar moltes més perquè, sovint, se sobrepassaven els límits lògics. El camp de concentració d'Horta va ser tancat el 2 de gener de 1940.

> Actes commemoratius i manifestació

Lesquerra independentista i la Campanya 300 anys d'ocupació, 300 anys de Resistència commemoraran el 70è aniversari de l'entrada de les tropes franquistes a Barcelona amb unes jornades a la Universitat de Barcelona i una manifestació contra l'ocupació feixista. Els actes començaran el divendres 16 de gener a l'Aula Magna de la UB (edifici històric) amb la conferència *El caràcter feixista del franquisme. Una visió global*, a càrrec del catedràtic de la UAB Pere Ysàs.

Les conferències continuaran el dissabte a la Universitat

Pompeu Fabra i tractaran temàtiques com la instauració del franquisme als Països Catalans, l'espai ocupat per la dona, la cultura catalana o el moviment obrer, la resistència a la dictadura o la situació de l'economia catalana durant el franquisme. Els ponents són professors de diferents universitats catalanes com la catedràtica Mary Nash (UB) o Francesc Bonamusa (UAB), el doctor Andreu Ginés (UPF) o Xavier Domènech, Olívia Gassol (UAB) i Jordi Catalan (UB).

El dissabte 24 es farà la manifestació nacional al passeig del Born de Barcelona.

BIBLIOGRAFIA

- MONFORT, Aram. *Barcelona, 1939. El camp de concentració d'Horta*. L'Avenç, Barcelona, 2008.
- VILANOVA, Francesc. *Exiliats, proscriuats, deportats. El primer exili dels republicans espanyols: dels camps francesos al llindar de la deportació*. Empúries, Barcelona, 2006.
- MARÍN, Martí. *L'ajuntament franquista: de la postguerra al desenvolupament (1939-1973)* dins RISQUES, Manel (ed.). *Història de l'Ajuntament de Barcelona. De l'ocupació napoleònica a l'actualitat*. Enciclopèdia Catalana-Ajuntament de Barcelona, Barcelona, 2008. p. 216-269. <http://www.cefid.uab.es>

CINEMA

L'Operación Ogro' amb perspectiva italiana

Dues mirades al tardofranquisme editades en DVD

Fotograma de la pel·lícula 'Operación Ogro' de Gillo Pontecorvo

La conveniència d'una mirada distanciada per tractar esdeveniments històrics sembla evidenciar-se quan s'examina *Operación Ogro*, recreació correcta de la mort de l'almirall Luís Carrero Blanco que comenta els fets amb una llibertat que un cineasta estatal difícilment hauria assolit en aquells temps.

Ignasi Franch
cultura@setmanaridirecta.info

El realitzador Gillo Pontecorvo, autor de films polítics controvertits com *La batalla de Argel*, esguarda els plans de segrest i assassinat de l'efímer president amb pretensions d'equanimitat. L'italià sembla legitimar clarament la lluita armada contra la dictadura, però es distancia de la continuació d'aquesta durant la democràcia vacil·lant de la transició.

'¡Arriba Hazaña!' és un estrany drama simbòlic de connotacions polítiques òbvies, estrenada el 1978

Pontecorvo no va ser un cineasta especialment subtil i al llarg de la pel·lícula es detecten fàcilment escenes i frases significatives que serveixen de preses de temperatura del discurs projectat. Els *flash back* que mostren la repressió acarnissada patida pels protagonistes ja des de l'escola, per exemple, transmeten la simpatia que sent l'italià pels primers actes de rebel·lió que hi van haver en aquella època.

Propòsits al marge, però, centrar l'atenció exclusivament en el comandament de l'organització armada ETA fa impossible mantenir escrupolosament l'equidistància que el director sembla tenir com a objectiu. Al pla de la vida quotidiana dels protagonistes, no el succeeix el contrapla d'una víctima doblement cosificada, per la seva natura d'objectiu polític i també perquè la seva mort és la fita narrativa, la catarsi resolutiva del *thriller* que espera (i, fàcilment, arriba a desitjar) l'espectador.

Curiosament, malgrat que els anys acostumen a perjudicar les produccions europees de gènere -sovint econòmicament precàries-, amb el pas del temps *Operación Ogro* sembla que es mostra més convincent com a *thriller* assolit que no pas com a obra analítica. Limitada a efectes dramàtics, moderadament il·lustrativa com a document històric, acaba resolent amb un esquema considerables els conflictes morals plantejats.

'¡Arriba Hazaña!' i les curiositats de la transició

Adaptació d'una novel·la publicada el 1971, *¡Arriba Hazaña!* és un estrany drama simbòlic de connotacions polítiques òbvies, més encara a causa del moment en què es va estrenar: maig de 1978, poc després de les eleccions de 1977 i poc abans del referèndum constitucional.

El film tracta de manera més aviat poc harmònica (s'anticipa un

desenvolupament centrat en el jove Lamberto, però la mirada acaba resultant desdibuixadament coral) la història d'uns alumnes rebels en un internat religiós. L'administració de la disciplina al centre es va trencant en dues tendències: la inflexibilitat radical d'un professor exlegionari i l'esperit relativament temperat de l'accidental germà director. Els nois, crescuts per les victòries, van explotant les diferències entre els docents fins que la situació és insostenible.

Entranyablement encartonada, *¡Arriba Hazaña!* sembla ser un elogi de la moderació: després de la simpatia inicial vers la set de llibertat, crítica els interns tot retratant una evolució forassenyada de les protestes. Voluntàriament o involuntàriament, però, la resolució pactista del conflicte mitjançant l'aparició d'un nou director amb gust per les votacions després resson més aviat opiacis. Les consciències (dels personatges, potser de l'espectador) més que saciades semblen quedar endormiscades i l'aparent aposta per no tensar la corda és d'interpretació oberta: resulta impossible saber si la intenció dels autors era reaccionària, o si aquests volien aixecar una burla dissimulada de la celebració d'eleccions entesa com a panacea.

FILMOGRAFIA

José María Gutiérrez Santos, *'¡Arriba Hazaña!'* (Track Media-Llamentol, 1978)
Gillo Pontecorvo, *'Operación Ogro'* (Track Media-Llamentol, 1979)

CINEMA

Import/Export

Director: Ulrich Seidl
Guionistes: Ulrich Seidl, Veronika Franz
Durada: 130 minuts

L'austríac Ulrich Seidl continua mostrant les facetes més desagradables de la contemporaneïtat al seu segon llargmetratge de ficció, *Import/Export*. El títol prefigura el contingut de l'obra: un retrat de la consideració dels individus com a mercaderies, com a força de treball sense història ni identitat. Així, una noia ucraïnesa vol iniciar una nova vida a Occident, però en lloc de gaudir dels orípells de l'Occident capitalista malviu de fer feines precàries on és tractada de manera indescriptiblement deshumanitzada. Al seu torn, un jove austríac i el seu padastre transportista s'embarquen en un viatge negre per l'Europa oriental, durant el qual es comporten com a predadors en un entorn on la seva economia precària els regala un poder que no tenen al seu país d'origen.

Film fortament incòmode, extrem i antisentimental, segueix els directrius del cinema més auster: històries esquemàtiques, enquadra-

ments fixos, preses llargues i un acostament entre temps narratiu i temps cronològic que obre la porta a filmar els personatges en situacions insubstancials i quotidianes. Lluny del realisme social d'un Ken Loach, *Import/Export* també se separa d'obres més radicals com *Struggle*, gràcies a una distància irònica ferotge i a una mirada perversa que pot fer que l'espectador es descobreixi somrient cruelment davant de situacions patètiques. Dinamitant la superioritat moral del públic, Seidl cerca impossibilitar que aquest se senti aliè i innocent davant els horrors de l'Europa en expansió. I.F.

CINEMA

No estoy solo

(Suevia, 1971)
Directors i guionistes: Paolo i Vittorio Taviani
Durada: 86 minuts

A sprà ficció inspirada en el conte de Tolstoi, *Divino y humano* retrata la vida alienant d'un anarquista detingut després d'una batussa llibertària. Normalment poc donats als artificis, aquí els Taviani (*Allosanfan*) es mostren radicalment austers, antiespectaculars fins i tot en un inici que inclou moments d'acció i violència

filmats amb gran distanciament, i sense el lirisme contingut que va tenir films posteriors. Malgrat el seu pensament esquerrà, els autors dibuixen un revolucionari amb ombres, egocèntric i amb un sentit de la realitat dubtós, i exploren la part dement que, potser per força, ha de tenir tot idealista radical. I.F.

CINEMA

Sueños del desierto

(Cameo, 2007)
Director i guionista: Zhang Lu
Durada: 123 minuts

El coreà Zhang Lu situa a Mongòlia aquesta pel·lícula laconica sobre un home que planta arbres a l'estepa infatigablement per aturar l'avenç del desert, tot i que aquells que l'envolten opten per emigrar. El protagonista, casualment, acull dos fugitius de Corea del Nord, de pas pel paisatge que ell intenta fixar infructuosament. Notable film, ferés-

tec com l'entorn i com la comunicació gestual primària que estableixen els protagonistes, planteja les històries d'individus que, incapaces d'explicar-se verbalment, queden retratats en la seva faceta més prosaica i essencial. Un procés de despullament, caracterològic i narratiu, dona al visonat un abast existencial quasi atàvic. I.I.

, expressions

LIBRES

Deixar de pensar com un marxista

El text de sàtira política 'Deixar de pensar' de Santiago Alba Rico i Carlos Fernández Liria ha estat reeditat digitalment per Miguel León Pérez

Pau Llonch
cultura@setmanaridirecta.info

Mitjans dels vuitanta, Estat espanyol: atur massiu, reconversió industrial salvatge, el PSOE vociferant "que tothom s'estrenyi el cinturó!", i CCOO i UGT consumant la dilapidació d'uns drets que havien costat dècades d'aconseguir en un exercici que molts consideren de cinisme i traïció que no ha cessat fins avui. Aquesta era la realitat social i política que va motivar la publicació de *Deixar de pensar* (Akal, 1986), del filòsof, escriptor i assagista madrileny Santiago Alba Rico i el també filòsof Carlos Fernández Liria. El llibre és un instrument de sàtira política impagable, ara reeditat digitalment per Miguel León Pérez, el pròleg del qual ha estat escrit en unes circumstàncies econòmiques i polítiques prou similars a les de la redacció dels mateixos autors. Alba i Fernández consideren que, als anys vuitanta, només hi havia dues opcions: la d'un anticapitalisme radical que reivindicava el llegat del marxisme i, en fer-ho, assumís el risc de ser esborrat de l'esfera intel·lectual del moment, o la d'una resignació postmoderna, escèptica i nihilista. *Deixar de pensar* -escrit des de la primera de les opcions- esdevé un atac frontal brillant-

Els autors aconseguixen desmuntar un procés d'exorcització de la realitat

tíssim a la pedanteria intel·lectual que havia abandonat la radicalitat per una pretesa postmodernitat que permetia al seus promotors seguir els passos dels polítics socialistes i reclamar la seva part del pastís capitalista.

Des d'un punt de vista narratiu, sorprèn la intel·ligència dels autors a l'hora de mantenir durant tot el text el discurs polític dels que volen desautoritzar amb la intenció evident de ridiculitzar-lo. No en va, el text original es va publicar amb la següent nota inicial: "Dos autors marxistes, fastiguejats de veure les poca-soltades que habitualment acostumen a ser objectes contra Marx, volen oferir a la

postmodernitat els veritables punts dèbils d'aquest autor tan passat de moda. (...) Gràcies a aquest llibre, vostè podrà deixar de pensar com un marxista amb tot fonament". Articulat en preguntes i respostes prou concises, però no per això menys eloqüents, teixeix la base de l'anàlisi marxista de la societat capitalista, tot refusant l'existència d'un nou paradigma econòmic i social en el qual, durant la construcció política de la democràcia espanyola, tants antics marxistes s'havien anat camuflant. Els autors aconseguixen desmuntar un procés d'exorcització de la realitat (i per tant del pensament) a través de les imatges que despullen allò real d'essència, posant èmfasi en la importància dels conceptes que intenten fer allò que ja va fer Marx fa més d'un segle: intentar comprendre la lògica interna del que ocorre al món utilitzant conceptes que continuen aportant la clau d'aquesta

anàlisi, com la propietat privada o la plusvàlua i la unitat de la mercaderia com quelcom conformat mitjançant el treball entre molts altres.

No és un text amb voluntat de rigor acadèmic parlant formalment i és precisament aquesta dualitat entre l'acidesa narrativa insolent -tant pròpia d'Alba Rico- i la profunditat dels conceptes criticats el que converteix aquest assaig senzill, quasi pamflet, en una eina que enganxa i desvetlla tot tipus de lector.

Deixar de pensar

(Akal, 1986)
Santiago Alba Rico
i Carlos Fernández Liria
Reeditat digitalment
per Miguel León Pérez

LIBRES

Lletraferida i impertinent

Maria Aurelia Capmany Escriure la vida en femení

Autora: Montserrat Palau Vergés
Arola Editors, Col·lecció Ateneu, 2008.
Pàgines: 205

L'obra i la trajectòria de Maria Aurèlia Capmany (1918-1991), barcelonina i companya de lletres de Montserrat Roig, en moltes ocasions resta reduïda als seus articles periodístics i a la narrativa. *Escriure la vida en femení* ha preferit fer un relat global de

l'escriptora polifacètica que tradua, narrava, feia guions i defensava les llibertats durant l'època de postguerra. El llibre fa especial èmfasi a les teories i formulacions de Capmany sobre la condició de les dones, les seves identitats i els feminismes. MARTA CAMPS

LIBRES

Un camí llarg i fet d'engrunes

Un nom propi contra la pobresa

Autor: Fundació Engrunes
Editorial: Ecos, 2008
Pàgines: 93

El projecte de la Fundació Engrunes -nascut el 1982 a Esplugues de Llobregat i actualment ubicat a Montcada i Reixac, a la Roca Plana- és un referent en l'àmbit de les empreses contra l'exclusió social i laboral. Ara, després de vint-i-cinc anys, amb

més de 200 treballadors i consolidada en l'àmbit sociolaboral, ens presenta un llibre monogràfic sobre la trajectòria recorreguda, el present i els reptes de futur. Un relat de l'inici i el creixement d'una idea bastant arriscada i amb una experiència demostrada. M.C.

LIBRES

L'escola i la variant gènere

Mestres, escoles i igualtat entre gèneres

Autors: AAVV
Arola Edicions, Col·lecció Ateneu, 2008
Pàgines: 194

Les discriminacions de gènere a l'escola, la perspectiva de futur i la visió dels docents. Fruit d'un estudi sociològic elaborat pel Grup d'Anàlisi Social i Organitzativa de la Universitat Rovira i Virgili, el llibre esdevé una eina de treball actualitzada al voltant

de la transmissió dels valors igualitaris en l'educació primària. Centrat en la qüestió de gènere i el desenvolupament de rols, el document repassa la teoria pedagògica i incideix en la pràctica i les dificultats quotidianes a les escoles. M.C.

CONCERT DE CELEBRACIÓ DELS CINQ ANYS

ceskfreixas
AMB COL·LABORACIONS MUSICALS D'ARREU DELS PAÏSOS CATALANS

18 DE GENER - LA MIROIA - 18.00

www.ceskfreixas.cat

5 ANYS 1 CAMI

La Miroia,
C/ Avinguda Internacional s/n
17190 Sant Esteve

impreses de tota mena
disseny gràfic
compagniació
il·lustració
rètols
webs ...

Fundació Tam-Tam · 93 218 92 39
tamtam@ibernet.com

disco
100

c/ Escorial 33 Barcelona
Telefon 932 840 904
disco@disco100.com

La Falcata
TAUERNA POPULAR

c/ Panera 2
Casac Antic
Lleida

LLIBRES

Hollywood contra els musulmans

El llibre de la investigadora Laura Navarro 'Contra el islam' exposa els mecanismes del cinema nord-americà i estatal per perpetuar i, alhora, construir tòpics i prejudicis negatius sobre les persones que provenen de països de majoria musulmana

Sergi Picazo
cultura@setmanaridirecta.info

En el judici quotidià al qual estan sotmesos l'islam i els musulmans, els mitjans de comunicació occidentals –sobretot la televisió i el cinema– s'han convertit definitivament en testimonis, advocat defensor i fiscal acusador. El jutge, però, continua essent la ciutadania. Tanmateix, quan totes les proves –falsificades, exagerades o vertaderes– incriminen l'acusat, el jutge pot tenir poc marge de maniobra per actuar al seu favor. La tesi central de la investigació de la periodista valenciana Laura Navarro, expressada al seu llibre *Contra el islam*, és que "les tensions propiciades pel terrorisme fonamentalista han estat esperonades i explotades amb fins polítics poc responsables" per part dels grans mitjans de masses. La cultura de masses, sobretot controlada pel cinema dels Estats Units, ha construït una imatge dels musulmans carregada de tòpics i prejudicis negatius gràcies al seu colonialisme cultural sobre el món no àrab ni musulmà.

La tesi de Laura Navarro, ara publicada en format llibre per l'editorial Almuzara, inclou una breu introducció al món àrab i l'islam, una anàlisi de la construcció occidental dels conceptes de cultura, racisme i Orient –molt influenciada per la

mítica *Orientalisme*, d'Edward Said– i una exposició històrica de l'imaginari col·lectiu negatiu sobre l'islam a casa nostra. Tanmateix, el gruix central de la investigació de Navarro estudia la relació entre el cinema –el de Hollywood i l'espanyol–, la televisió –bàsicament, la que es fa a l'Estat– i la seva construcció de tòpics i prejudicis sobre els immigrants d'origen musulmà.

De 'Lawrence d'Aràbia' a Walt Disney

Si ens centrem en el capítol dedicat al cinema, la investigadora i periodista valenciana analitza a fons qüestions com el "fonamentalisme i el terrorisme" –amb l'exemple de *Munic* de Steven Spielberg–, "l'exotisme d'Orient i les epopeies d'homes blancs" –amb pel·lícules com *Lawrence d'Aràbia* o *Indiana Jones*– i "l'etnocentrisme ètnic i de classe" –amb l'exemple aparentment innocent d'*Aladdin*, el film de dibuixos animats de Walt Disney.

Més enllà de la simplicitat i el pur espectacle de films com *La momia* o *La joya del Nil*, la investigadora valenciana critica que la majoria de pel·lícules ambientades al món àrab deixen sense veu la gent àrab. El món àrab apareix com "un espai exòtic i espectacular" però d'on "no val la pena explicar les vivències i problemes dels seus habitants". Per

Fotogrames de la pel·lícula 'Lawrence d'Aràbia'

exemple, el cas de *Casablanca* (Michael Curtiz, 1943) és tot un clàssic on seria fàcil oblidar que la trama es desenvolupa en una ciutat marroquina. Tanmateix, durant els últims deu anys, segons Laura Navarro, "el buit deixat per la desaparició progressiva de les representacions exòtiques de l'àrab ha estat ocupat pel fonamentalisme islàmic i el terrorisme". La pionera va ser, l'any 1990, la pel·lícula *No sin mi hija* (Brian Gilbert), un drama basat

en la història real d'una dona nord-americana a l'Iran dels anys 80. Els comentaris dels protagonistes i les escenes de l'Iran mostren "una visió infernal del país en general i no de certes persones en concret".

Tot i això, un cop extingida la Unió Soviètica i el perill comunista, la mirada de la indústria cultural nord-americana ha trobat un enemic perfecte en el terrorista islamista. Pel·lícules d'acció com les de James Bond o d'altres més superficials han trobat en l'eix del mal de Bush els nous dolents de les seves trames: Corea del Nord, l'Iran i l'Iraq. *Mentiras arriesgadas* (James Cameron, interpretada pel president republicà de l'Estat de Califòrnia, Arnold Schwarzenegger), *Delta force* (amb Chuck Norris), *Munic* (Steven Spielberg) o *World Trade Center* (Oliver Stone) i *United 93* –ambientades en la tragèdia de l'11-S– són alguns dels exemples del nou paper que reserva Hollywood als musulmans.

Laura Navarro, de Saint-Dennis a Canal 9

Actualment, Laura Navarro és doctora en Comunicació Audiovisual i investigadora de l'equip Minority Media. Com a periodista, va treballar al Canal 9, però les seves primeres passes com a investigadora van començar molt abans a París. Una beca Erasmus pot donar molt o poc. La de Laura Navarro –que

viu a la residència d'estudiants de L'Hermitage, habitada per nombrosos estudiants originaris del Magrib i de l'Àfrica francòfona, i estudiava a la universitat de Saint-Dennis– va coincidir amb un gran esclat del moviment de protesta dels *sans-papiers* l'any 2000. Segons explica al pròleg del seu primer llibre, allò

va donar peu a "una trajectòria personal i professional on la comunicació i el racisme ocuparien un lloc predominant". Així, quan va tornar a València, just els anys d'inici de la gran arribada de persones estrangeres als Països Catalans i a tot l'Estat espanyol, ella ja havia fet un màster en immigració.

Contra el islam
La visión deformada del mundo árabe en occidente

Laura Navarro
Editorial Almuzara
Córdoba, 2008.
368 pàgines

LLIBRES

Bestiari i altres poemes

Mercè Rodoreda
Edició a cura de Marta Nadal
Il·lustracions: Montse Ginesta
Viena Edicions, 2008

La figura de Mercè Rodoreda és recordada sobretot per la seva faceta de novel·lista, però l'autora de *Mirall trencat* també va conrear la narrativa breu i la poesia. *Bestiari i altres poemes* recull per primer cop una sèrie de textos –alguns dels quals inèdits– que Rodoreda va crear durant el seu exili francès inspirant-se en descripcions d'animals, una tradició literària conreada també per autors com Pere Quart o Josep

Carner. Les delicades il·lustracions de Montse Ginesta acompanyen la lectura d'un volum apte per a tots els públics –per bé que especialment dedicat als lectors més joves–, coordinat per Marta Nadal, especialista en l'obra de Rodoreda. Uns versos sovint revestits d'ironia que remetem a una geografia natural molt present en l'obra de l'autora: els animals com a evocadors d'un paradís infantil, fràgil i innocent. ROGER PALÀ

LLIBRES

Les saviezes de l'antiguitat

Contrahistòria de la filosofia, volum 1

Michel Onfray
Edicions de 1984, 2008
Traducció: Anna Maria Corredor
Pàgines: 275

Incisiu com sempre, Michel Onfray inicia una contrahistòria de la filosofia amb la qual vol dimensionar pensadors que creu discriminats per apartar-se de la tradició platònica prosseguida pel cristianisme. Per Onfray, aquesta línia de pensament és negadora de la vida i hi contraposa hedonismes ben entesos, materialismes que

parlin del món real i no d'altres i sistemes filosòfics que s'allunyen de les pors a la mort o dels déus. En aquest primer llibre, reivindica alguns precristians, sempre amb Plató com a blanc de les crítiques, especialment per silenciari o menystenir alguns filòsofs que, per Onfray, estaven entre els més brillants de l'època. IGNASI FRANCH

LLIBRES

Lesbianas. Discursos y representaciones

Raquel Platero (coord.)
Melusina, 2008
384 pàgines

Raquel Platero coordina aquest volum multiperspectivista que, partint d'algunes percepcions comunes (especialment la invisibilitat de la dona homosexual) explora diferents aspectes del lesbianisme. Alguns articles recuperen la història de diferents organitzacions de l'Espanya de la transició en endavant o valoren la legislació

recent. Un altre tracta històries personals en ple franquisme i els darrers analitzen les imatges de la lesbiana projectades per la pornografia, la literatura i els *mass media*. Els discursos són rics, ocasionalment densos, i les autores inclouen innombrables vincles bibliogràfics per continuar indagant els temes tractats. I.F.

, expressions

MÚSICA

El retorn de Kop fa tremolar la sala Apolo

La banda torna més contundent i elèctrica que mai, però amb les cançons de sempre

ALBERT GARCIA

Les actuacions d'At Versaris i, especialment, de KOP van fer vibrar les assistents al concert

Enric Borràs Abelló
cultura@setmanaridirecta.info

Durant el concert que va obrir la nova gira de Kop, fins i tot el terra de la sala Apolo de Barcelona va seguir el ritme de la bateria i la distorsió. El ciment tremolava sota els peus dels salts d'un públic lliurat als punys alçats, les consignes revolucionàries i la música dura d'un grup més contundent que mai. Divendres dia 9 de gener, Kop va tornar oficialment als escenaris per començar una gira i una nova etapa, però ho va fer sense renegar del passat i va regalar al públic les cançons que coneixia de sobres, les que tothom esperava escoltar.

Les rimas enginyoses d'At Versaris van servir de prèvia pels

assistents que havien vingut per escoltar Kop sense eufemismes. Adolescents que frisaven pel seu primer concert de Kop i nostàlgics que ja feia temps que no tenien gans a la cara volien sentir en directe l'efecte de la veu trencada d'en Juanra i el so de la banda renovada.

Els crits del públic, que haurien fet córrer rius de tinta a qualsevol periodista de *La Razón*, van precedir l'entrada triomfal del grup, que va arrencar amb "Solidarios" i va continuar amb clàssics com "No se sap mai" i "Leitmotiv", una de les cançons més ben rebudes. Entre la vintena de cançons que van tocar, fins i tot hi va haver espai per "Bullet in the head", de Rage Against The Machine, un dels referents de Kop. Però les que van fer entrar en trànsit

el públic van ser cançons com "Freedom", "Boycot", "Ofensiva", "No te rindas" o "Desalojos son disturbios", que va tancar l'actuació.

Al concert no es va sentir cap cançó nova. Per a molts va ser com un retorn al passat. Però Kop, amb tots els músics renovats excepte en Juanra, ha canviat. Es nota amb una sonoritat encara més dura que abans i el pes que ha guanyat la música electrònica en noves introduccions per algunes cançons. Tot plegat pot servir per començar a especular cap on poden anar les noves cançons que el grup espera fer aquest any. Allò que no ha canviat, però, és el compromís polític de la banda, present en totes les cançons i en cada paraula que es va dir des de l'escenari.

EL REBOST

De bledes assolellades a Brussel·les... les lletges de la família?

Joan-Andreu Moll i Laia Bragulat

No sabem ben bé per què, però hi ha determinats aliments que -d'entrada- no compten amb l'aprovació de la majoria de la gent. A més, si ens hi aturem a pensar, descobrim que -a sobre- la llengua i la cultura popular utilitza algunes d'aquestes menges per fer referència a coses negatives o, si més no, poc afalagadores. Penseu en les bledes, per exemple, l'aliment que provoca més "Ecs!" quan som canalla (i per què deu ser?) i que segur que heu pronunciat més d'una vegada per caracteritzar alguna persona... i no precisament per les seves bones qualitats. O en la coliflor, l'altra gran menystinguda i odiada per la mainada, potser pels efluvis odorosos que desprèn...? I què podem dir dels espinacs, que ni amb el famós Popeye i l'exageració del seu alt contingut en ferro

-en tenen, però destaquen més per la seva riquesa en beta carotè, un precursor de la vitamina A- no han pogut entrar sense escarafalls a moltes cases... Doncs bé, nosaltres defensem les bledes, les coliflors i els bròquils d'arreu del món i els dediquem unes ratlles per dignificar-les i fer-les agradables als paladars menys predisposats. Cal dir que hi ha molts altres aliments maleïts injustament, com les cols de Brussel·les, rebutjades i vilipendiades per tothom. En aquest punt, les rebostaires estem dividides entre el fervor apològic -estrany i significatiu, ja que prové d'una infantesa llepafils molt extrema- i la ganyota més sentida... Però no ens en podem estar: escaldades, arrebossades i fregides -ben cruixents per fora i meloses per dins- són una delícia... o no. Això sí, obriu portes i finestres, que fan una pudor de pet que espanta!

Crema de coliflor amb api i ametlles

1 coliflor
1 ceba grossa picada
1 branca d'api sense les fulles verdes
1 gratat d'ametlles picades (crues o torrades)
1 o 2 gots d'aigua o brou de verdures
Oli, sal, pebre, un pessic de nou moscada i un de comí

Si, a la vostra nevera, la coliflor sempre acaba ennegrida, arraconada, convertida en l'últim recurs per les nits de neveres buides i sopars ensofats, aquesta és la

vostra recepta. Una crema suau i saborosa que us farà canviar d'opinió respecte a les possibilitats gastronòmiques d'aquesta flor tan especial i nutritiva. Segur que repetiu.

Piquem la ceba i la sofregim amb oli d'oliva. Salpebrem. Quan comenci a enrossir-se, hi afegim les ametlles sense pell i la branca d'api. Ho coem un parell de minuts i hi posem la coliflor. Deu minuts després, hi aboquem el brou. Deixem que bulli fins que la coliflor estigui tendra. Hi afegim la nou moscada i el comí i ho trituram.

Bledes a la crema

1 manat gros de bledes
2 dents d'all
1/2 got de vi blanc
125 ml de crema de llet
1/2 cullerada de curri
Oli, sal i pebre

Tallem els alls a làmines fines i els daurem en una cassola de fons gruixut amb un bon raig d'oli d'oliva. Hi afegim les bledes ben netes i tallades a tires. Les salem, les coem a foc mitjà -al principi

tapades- i ho remenem tot fins que les bledes estiguin ben tendres (10 minuts). Les traiem i les reservem. A la mateixa cassola, amb el suc que hagin deixat les bledes, reduïm el vi blanc durant un quart d'hora. Afegim el curri i la crema de llet a la cassola i remenem bé fins que tot s'espesseixi lleugerament (que puguem veure el fons de l'olla quan hi passem la cullera). Per acabar, hi incorporem les bledes i les barregem bé amb la crema.

Penques de bleda cruixents

Es tracta d'escaldar les tiges de bleda, escórrer-les i deixar-les sobre un paper absorbent.

Després les arrebossem (amb ou i farina o pa ratllat) i les fregim.

Recomanem

JORNADES '1939-2009. SETANTA ANYS DE L'OCUPACIÓ FEIXISTA. HISTÒRIA, ANÀLISI I CONEIXEMENT DE LA INSTAURACIÓ I INSTITUCIONALITZACIÓ DEL FRANQUISME ALS PAÏSOS CATALANS'

Dia 16 de gener. Aula Magna de la UB (Edifici Històric) 19h. Presentació de la Jornada a càrrec d'un membre de l'EIB. 19:15h. Conferència inaugural: *El caràcter feixista del franquisme. Una visió global*, a càrrec de Pere Ysàs, catedràtic d'Història de la UAB. **Dia 17 de gener.** Universitat Pompeu Fabra, Ciutadella. 9:30h.- 9:45h. Recollida de materials. 10h. *La instauració del franquisme als Països Catalans. De l'ocupació a la institucionalització*, a càrrec d'Andreu Ginés i Sanchez, doctor en Història per la UPF. 10:50h. *Dona, franquisme i societat*, a càrrec de Mary Nash, catedràtica d'Història Contemporània de la UB. 12h. *El moviment obrer sota el franquisme*, a càrrec de Francesc Bonamusa i Gaspà, catedràtic d'Història de la UAB. 12:50h. *Resistint a la dictadura. De la lluita guerrillera a la mobilització popular*, a càrrec de Xavier Domènech, professor d'Història de la UAB. 13:40h.- 14h. Torn obert de paraules. Sessió de tarda. 16h. *L'economia dels Països Catalans en el franquisme*, a càrrec de Jordi Catalán i Vidal, professor d'Història de la UB. 16:50h. *La cultura catalana i la dictadura. Del resistencialisme a la represa*, a càrrec d'Olívia Gassol, professora de Filologia de la UAB. 17:40h.- 18h. Torn obert de paraules. 18h. Cloenda de la Jornada. ORGANITZA: ESQUERRA INDEPENDENTISTA DEL BARCELONÈS

BARCELONA
Dijous 15 de gener
INAUGURACIÓ DE L'EXPOSICIÓ INDIRECTAS DEL SR PLÁSTIKO
20h. Ateneu Popular de Nou Barris (C/ Portlligat 11-15)

Sota aquest títol es recullen la sèrie de treballs publicats periòdicament pel jove il·lustrador Sr. Plástiko en el setmanari informatiu DIRECTA durant els dos últims anys. En ells es fa un repàs contundent a alguns fets de la nostra actualitat recent i s'intenta colpejar la consciència adormida del lector com si d'un cop de puny directe a la retina es tractés. Tot això esquitxat amb gran pinzellades d'humor negre per suavitzar una mica la duresa de la vida real, font d'inspiració i principal enemiga del autor.

Arts Visuals · Divulgació · Arts Escèniques · Música

BARCELONA

Dijous 15 de gener
Passi de la pel·lícula The Wall, Pink Floyd (v.o.s. castellà)
20h. Local de l'Infoespai.
En el marc del cicle de cinema Entiendalotodo. Obra mestra de Pink Floyd. Atemporal. Compromesa. Visionaria. Tot un viatge.

Divendres 16 de gener
Concert de Pablo Gil
21h. Solo Bar. C. Margarit 18, Poble Sec. Cantautor mexicà vingut des de Chiapas.

Concert de Tota Blues
23h. Ateneu Popular de Nou Barris C. Portlligat 11-15
4 euros

Kafeta antirepressiva de suport al Franki
Can Vies. Jocs Florals 92

Dissabte 17 de gener
Jornades: 1968 a Catalunya: mèrits i deficiències
10:30h. Museu d'Història de Catalunya.
Organitza: Praxis, joves historiadors de Catalunya

Cinefòrum: The Blue Velvet i posterior cinefòrum sobre David Lynch
18h. Ateneu Popular de Nou Barris. C. Portlligat 11-15.
Sinopsi: ciutat de Lumberton. Un matí, Jeffrey Beaumont -Kyle MacLachlan-, visita en l'hospital al seu pare. De tornada a casa seva, troba entre uns arbusts una orel·la humana retallada. La recull en una bossa de paper i la porta a la comissaria de policia. Comença així una misteriosa intriga que revelarà estranys esdeveniments a la petita localitat de Carolina del Nort.

Concert 'Per un art lliure al carrer' (Los Barrankillos, The Kavron's, Kadenazo)
23h. Ateneu Popular de Nou Barris C. Portlligat 11-15. 4 euros.
Organitza el col·lectiu +Art. Amb l'objectiu de reivindicar l'art lliure al carrer, l'entitat ja ha fet tot un seguit d'actes i se'n preparen més. Des que engegaren aquesta iniciativa han organitzat quatre manifestacions al centre de la ciutat amb una evolució d'assistència creixent, la darrera fins i tot va acabar amb un cabaret

davant l'Ajuntament. Actualment, han sumat forces i mantenen contacte amb altres grups com Barcelona Postiza i Ciudad Tomada, que comparteixen el seu objectiu.

Dilluns 19 de gener
Xerrada La maledicció dels recursos: el cas del Congo
19 h. Centre cívic Pati Llimona. C. Regomir 3
Amb Òscar Mateos, investigador en conflictes africans, i Josep Maria Royo, analista de l'Escola de Cultura de Pau.
Organitza: CTD

GIRONA

17 de gener
Manifestació en suport al poble palestí.
12h. Plaça Catalunya
Organitza: Xarxa per Palestina

LLEIDA

15 de gener
Concentració en suport al poble palestí
19:30h. Plaça de la Paeria

Xerrada de l'expres de Guantánamo, Lachren Ikassrien
19:30h. Col·legi d'advocats.

REUS

15 de gener
Concentració per exigir el reestabliment dels drets nacionals i socials dels Països Catalans en commemoració del setantè aniversari de l'ocupació franquista de la ciutat de Reus
20h. Plaça del Mercadal.
Organitza: Esquerra Independentista del Camp.

TERRASSA

17 de gener
Manifestació en contra de la Directiva de les 65 hores
18h. Davant de la porta dels Jutjats. Organitza: CNT.

TORTOSA

Divendres 16 de gener
Debat: Recuperem la memòria històrica per guanyar la llibertat
20:30h. Casal Popular Panxampla C. Gil de Federich 6
Amb la participació del Fòrum per

la Memòria del País Valencià i l'Associació per a la Recuperació de la Memòria Històrica de Catalunya. www.ebreantifeixista.cat

Dissabte 17 de gener
70 anys de resistència antifeixista
19:30h a la Plaça de l'Àngel.
Parlaments i música reivindicant i homenatjant les diferents generacions que han lluitat contra el feixisme. *De la revolució a la guerra, la repressió i l'exili*, amb Andy Durgan. Fundació Andreu Nin, historiador i assessor històric de la pel·lícula *Terra i Llibertat*.
La lluita antifranquista, de l'esperança al desencís, amb Manolo Tomàs, activista antifranquista. *La Constitució i les herències del franquisme*, amb Núria Brugada i Enric Stern, joves independentistes jutjats a l'Audiència Nacional espanyola per injúries a la corona. Cor Flumine: Cantaran 'Si me quieres escribir' i 'Ay, Carmela'.
Presentació de la campanya de recollida de signatures per aconseguir la retirada del monument feixista del riu, el canvi de nom del Barri del 13 de Gener i de la Plaça i IES Joaquin Bau.

Sortim de casa

ACTES DE SUPORT A EN DAVID

14 de gener.
Plaça Sant Jaume. Barcelona

15 de gener.
Plaça Sant Domènec. Manresa. 20:30h.

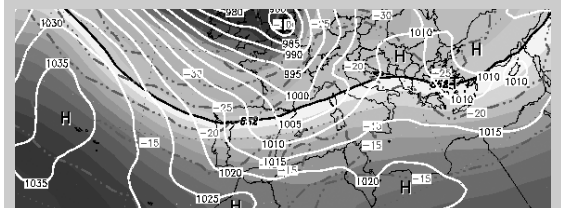
Durant el 15 de gener hi hauran accions descentralitzades arreu del territori. Entre d'altres punts d'informació, a poblacions com Sabadell, Palma, Manresa, València, Alacant, Berga, Terrassa o Castellar del Vallès

16 de gener.
11:30h. Concentració als jutjats de Barcelona. Passeig Lluís Companys, junt a la Ciutadella, i roda informativa.

17 de gener.
12h. Manifestació a Plaça de Sants. Barcelona.

El temps que ha fet... i que farà

Després d'una setmana amb freds intensos provinents de l'interior d'Europa, canvia l'escenari. Les corrents generals de vent tornaran a ser atlàntiques, amb temperatures més suaus, ventades fortes i nevades copioses al Pirineu Occidental. Aquest fluxe

de vents incidirà especialment a les terres de Ponent a partir del diumenge, amb temperatures més baixes que deixaran neu fins a cotes de 600 metres. A la línia de la costa els vents arribaran més secs i en forma de ràfegues. Poca pluja i ambient força assoleïat a la resta.

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Marino Calva COORDINADOR DE LA RED DE LÍDERES COMUNITARIOS ÁNGEL SHINGRE DE L'EQUADOR

“El petroli destrossa la forma de vida de les comunitats, que és l'agricultura”

Els líders locals dels països llatinoamericans han alertat la comunitat internacional dels impactes ambientals i l'empobriment que provoquen les indústries extractives des de fa anys a les comunitats de camperols. Marino Calva és un activista pels drets humans i mediambientals, a més d'un expert en les eines de coerció que utilitzen les indústries petroleres contra els indígenes. Enginyeria sense Fronteres, entitat catalana amb la qual treballa a l'Equador, el va convidar a Barcelona.

Angie Gago
entrevista@setmanaridirecta.info

Com sorgeix la Red de Líderes Comunitarios Ángel Shingre?

La idea es desenvolupa arran de l'assassinat del company Ángel Shingre, que era un activista mediambiental. El van matar perquè informava les comunitats dels efectes contaminants del petroli i perquè lluitava pels drets humans. Aquest fet ens va portar a pensar que havíem d'organitzar-nos per continuar el treball que feia Ángel.

Quin treball fa la xarxa?

La funció principal és la de capacitar els camperols, és a dir, informar-los sobre l'impacte dels vessaments del petroli. Encara hi ha moltes comunitats que desconeixen que la seva aigua està contaminada o que les malalties que pateixen són causades per la contaminació brutal que estan patint al seu hàbitat natural. També els donem suport en cas que vulguin denunciar els incompliments de les petroleres que no netegen aquests vessaments ni hi posen remei.

Quins fruits obteniu d'aquest treball?

El més important és conscienciar les comunitats que viuen a la zona amazònica equatorial, però és difícil perquè les empreses acostumen a subornar-les perquè no denunciïn. D'altra banda, les reclamacions legals no solen arribar enlloc, bé perquè les petroleres negocien amb els camperols o perquè tenen la complicitat del Govern.

Com afecta la contaminació en la vida de les comunitats?

Les infraestructures que utilitzen les empreses petroleres són molt antigues. El flux del petroli exerceix molta pressió sobre les canonades i això, unit al fet que els químics són corrosius, fa que hi hagi vessaments de petroli gairebé diaris. El seu efecte sobre les comunitats és fatal. La terra, l'aigua, l'aire... tot està contaminat de petroli. A més de patir malalties que abans no eren comunes a la selva, com el càncer o problemes de fongs a la

ANGIE GAGO

pell, també beuen aigua impurificada i respiren aire contaminat perquè el mateix petroli es crema a l'aire lliure. L'impacte de les petroleres ha estat brutal per la seva forma de vida. Abans vivien de l'agricultura, del conreu de cafè, però ara les collites són molt pitjors per la contaminació. La mateixa pluja està infectada i els gasos tòxics cremen les plantes. Els camperols es veuen obligats a demanar feina a les petroleres. Una altra conseqüència és la gran divisió social que genera entre les mateixes comunitats.

“Ens han venut que això és el progrés, però la misèria que porten aquestes indústries és brutal”

Quina és la reacció de les empreses davant els vessaments?

No fan res. En la majoria dels casos, acusen els propis camperols d'aquests problemes. I quan accepten que han estat ells, contracten empreses per posar-hi remei que tarden moltíssim a netejar els vessaments i ho fan només de manera molt superficial. El pitjor és que aquestes empreses es beneficien econòmicament dels vessaments, ja que guanyen molts diners per estar aquí. Per això no volen netejar bé i ràpid. Els que netegen són els mateixos camperols que treballen en condicions dolentíssimes, sense seguretat ni protecció. Però qui s'emporta el benefici, al fi-

nal, són les empreses petroleres.

Quin és el paper de l'Estat davant d'aquest conflicte?

El Govern tampoc fa res. Les comunitats van recolzar el president Rafael Correa perquè va prometre que s'encarregaria de solucionar el problema i, al final, ha passat tot el contrari. El govern de Correa ha apostat molt per les indústries petroleres i mineres perquè hi ha molts interessos econòmics implicats. Aquest govern ha fet diverses acusacions als activistes de la Red: mediambientalistes infantils, curiosos, terroristes... No obstant això, és l'Estat el que exerceix el terrorisme contra les comunitats. Quan l'administració negocia amb les petroleres, aquestes li demanen una garantia perquè nosaltres no els molestem. En realitat, aquesta garantia significa repressió contra els camperols. A més, s'encarrega de manipular l'opinió pública als mitjans de comunicació i ens acusa de no voler el progrés econòmic per a l'Equador. Alguns assembleïstes ens donen suport al Congrés individualment, però no n'hi ha prou.

Els beneficis de les indústries extractives serveixen per millorar la vida de la gent?

No, en absolut. Ens han venut que això és el progrés. No obstant això, la misèria que es viu a les comunitats és brutal. La gent no té llum ni accés a l'aigua potable. Totes les petroleres embruten igual i cap no inverteix els beneficis en la millora de vida de les comunitats. La riquesa de les petroleres és molt gran i només en donen un 20% al govern.

És veritat que hi ha comunitats que donen suport a Repsol?

Repsol opera al Parc Natural de Yasu-

ní, que se suposa que és una reserva natural. Com que és una reserva, les organitzacions ecologistes i de drets humans no hi tenien accés, però sí que s'hi podia extreure petroli. La situació era d'allò més contradictòria. Doncs bé, la comunitat Waorani ha viscut en aquesta reserva durant segles. El que feia Repsol era, bàsicament, subornar aquesta comunitat perquè la defensessin. Els Waorani, que desconeixen que el petroli és contaminant, han servit de guardians de Repsol a canvi de privilegis. Tot i això, aquesta situació ha canviat durant els últims mesos, ja que part dels Waorani han denunciat Repsol. Ara tenim accés a la reserva i hem pogut veure que la situació és catastròfica.

Què ha passat a la regió de Dayama?

Nosaltres temem per la nostra vida perquè hi ha molts interessos econòmics i polítics enmig. A Dayama, les comunitats tenien diversos convenis signats amb les empreses petroleres i amb el govern, acords sobre el millorament de via o llum elèctrica. El govern i les petroleres els van incomplir. Això va donar lloc a manifestacions i vagues organitzades per la població. Van detenir 24 persones -inclosa la prefecta de la província d'Orellana, Guadalupe Llori-, acusades de terrorisme i de pertànyer a les Forces Armades Revolucionàries de Colòmbia (FARC) i ens van reprimir a base de pals. El suport popular als detinguts va ser molt important perquè els deixessin en llibertat. 23 persones, camperols i treballadors de les empreses petroleres van ser alliberats després de tres mesos i la prefecta al cap de vuit mesos. És important que cada vegada siguem més en la lluita perquè la unió fa la força.

. LA COLUMNA

Putra

Esther Sancho
opinio@setmanaridirecta.info

La Najet té quatre fills a Nador a qui envia cada mes el que guanya, amb l'esperança de portar-los algun dia. La Fauzia viu amagada d'un marit violent a qui va deixar al Marroc, la por la consumeix perquè l'home la fa seguir per parents i ja només surt al carrer de nit. M'ho va explicar la Samira, que treballa amb elles al carrer Tallada, amb qui coincideixo en portar la nena a l'escola. No sé com s'ho fa per mantenir-se desperta perquè a les tardes neteja cases, jo li dic la dona *sinsueño* i ella somriu tapant-se sempre la boca. Em pregunto què faran ara quan s'apliqui l'ampliació de l'ordenança de civisme de Lleida, amb multes d'entre 300 i 3.000 euros per a qui es prostitueixi a la via pública. El nou article preveu multar les simples converses (oferir, sol·licitar, negociar i acceptar serveis sexuals retribuïts), però no crec que això les tregui del carrer davant les dificultats d'establir-se en un pis i captar clients fora del control dels proxenets. Segurament acabaran treballant més hores per fer front a les multes o bé, les que no tinguin papers ni nòmnes o pensions, passaran de pagar-les.

“Per a assolir l'ocultació estètica de la pobresa i la marginació no es dubta en trepitjar els drets i llibertats públiques, atorgant a la policia la facultat de controlar les converses”

Es vol reglamentar la prostitució al carrer no des d'un punt de vista social per acabar amb l'exclusió social i la discriminació de les dones, sinó per treure-les de la vista, com si amagar el problema el fes desaparèixer. I per a assolir aquesta ocultació estètica de la pobresa i la marginació no es dubta en trepitjar els drets i llibertats públiques, atorgant a la policia la facultat de controlar fins i tot les converses de les persones i la vida al carrer. I el que és més greu de tot, recaptant un percentatge del treball sexual, el que ve a ser proxenetisme institucional. La Samira és molt digna i no li escua, en cap cas, l'adjectiu *puta* que inunda el nostre llenguatge i del que l'hauríem d'emborrar per sempre o, si més no, qualificar-ne tan sols les conductes que suposen vendre's una mateixa per un grapat de diners, tal i com sovint fa la classe política que proclama odes al civisme.